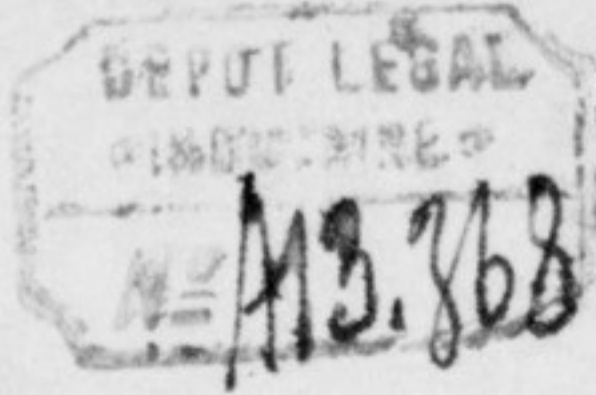

Đàn - bà

MỖI SỐ 0\$08

THƯ TỪ NGÂN-PHIẾU
XIN GỬI VỀ:

La Directrice du
Tuần-báo ĐÀN-BÀ
76, WIELE, HANOI

Ở NAM - KỲ ĐĂNG
QUẢNG-CÁO DO NƠI
M. TẾ - XUYỀN
85, BORESSE, SAIGON

TUẦN-BÁO XUẤT-BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ NHẤT — SỐ 2 — 31 MARS 1939

HÌNH như đã thành một cái lệ, từ báo phụ-nữ nào, từ phụ-trưởng phụ-nữ một tờ báo nào cũng nói đến vấn-đề: mẹ chồng nàng dâu. Và nói đến hai người ấy, là người ta đã tưởng-tượng ngay đến những sự vật gì ở đời không bao giờ hòa hợp được như nước với lửa, như mặt trăng với mặt trời.

Tự nguyên-lý, có phải rằng mẹ chồng với nàng dâu cứ là hai người thù hằn không?

Một đằng là mẹ của người chồng mình yêu quý, lẽ tất nhiên mình yêu quý chồng tất yêu quý đến cả mẹ chồng.

Một đằng là bạn trăm năm thân-thiết nhất của con trai mình, mình thương yêu con tất thương yêu cả đến nàng dâu. Ấy vậy, chính ra giữa hai người đàn bà ấy phải có một thân-mật liên-lạc bởi người chồng, người con, và tuy không máu mủ gì, vẫn thương yêu nhau thành thật được.

Nhưng nếu thế đã chẳng có chuyện mẹ chồng nàng dâu với những cái án kết tội các bà mẹ chồng cay nghiệt.

Chúng ta hãy công bằng một chút khi chúng ta lên án sự cay nghiệt của các bà mẹ chồng. Chưa chắc các bà đã cay nghiệt quá như chúng ta tưởng, và có lẽ các bà không đến nỗi cay nghiệt với chúng ta nếu chúng ta khôn ngoan hơn và biết điều hơn.

Các chị đừng tức giận, chúng ta ai chẳng nhận lẽ phải về

mình. Nhưng chúng ta lại nhớ rằng: không ai có thể tự-hào là mình hoàn toàn « phải » được. Thế thì hẳn là có lúc chị « trái » với bà mẹ chồng chị — mà lúc chưa về nhà chồng chị đã yên trí là người ấy sẽ ghét chị.

Trái, nghĩa là chị thường làm lòng yêu của chồng chị, để cư-sử một cách có thể gọi là « bướng » hoặc « hờn » hoặc « bất công » với mẹ chồng. Chị có thú nhận rằng khi phải ở chung một nhà với mẹ chồng, chị thường có cái ý nghĩ này: « Tôi lấy chồng tôi chỉ biết chồng tôi thôi, lương của chồng tôi, tôi có quyền được tiêu, được hưởng tùy thích của tôi »

Cái ý nghĩ ấy chính là mầm tai hại làm cho chị ngày một thấy sự chung đụng với mẹ chồng là khổ. — Không một người mẹ chồng nào, ngay như chị sau này lên địa-vị mẹ chồng, chịu được cái ý nghĩ ấy của chị.

« Chị lấy chồng, chị chỉ biết chồng chị. » Nghĩ thế, là

mẹ chồng và nàng dâu

chị khinh miệt mẹ chồng và làm tủi cho người chồng. Ít ra người chồng cũng tưởng tượng rằng chị yêu kính mẹ chồng chị được bằng một phần mười lòng yêu kính của chồng chị đối với mẹ — Nếu có người chồng nào tán thành cái ý nghĩ ấy của chị thì chị hãy coi chừng. Người chồng chị không phải là người chồng tốt đâu.

Dầu sao, hoặc ở chung hoặc không ở chung với mẹ chồng, chị cũng phải thăm hỏi luôn luôn. — Sự ân-cần thương là một bà tiên, biến những sự thù hằn xấu xa thành sự thân-mật êm-ái — Chị nói lương của chồng chị, chị có quyền được tiêu, lẽ ấy cố nhiên rồi. Nhưng chị có chắc chị đã tiêu một cách

(Xem tiếp trang 3)

NHỮNG VIỆC TRƯỚC MẮT

TIÊU CÔNG-CHỨC S.O.S

Từ khi Trung-Hoa bị xâm-lấn và nhất là từ khi mấy tỉnh Hoa Bắc bị mất, nạn dân Tàu tràn sang xứ ta rất nhiều. Và từ hồi có nạn dân Trung-hoa sang đến nay, giá sinh-hoạt ở xứ ta bỗng vọt cao lên, giá thuê nhà cửa cũng vậy. Một vài người Annam nóng tính và sốt tiền đã phải lên tiếng yêu cầu chánh-phủ hạn chế số dân Tàu muốn tránh sang Đông-Dương. Đó là một điều mà không bao giờ chánh-phủ làm, và cái tình nhân loại của ta cũng không muốn. Có ai nhớ nhìn người hàng xóm chết đói, trong khi nhà mình còn có một bát cơm? Hưởng

hồ nạn dân Trung-hoa đau đã đến nỗi phải nhờ đến bát cơm của ta. Những xe hơi kiểu Mỹ tối tân còn đeo dấu hiệu chữ Tàu, cách sinh-hoạt đế-vương của nạn dân Tàu đủ tỏ rằng họ tránh sang đây với cả tư bản của họ. Ấy là Đông-Dương ta còn may mắn hơn Pháp bây giờ: đang phải nuôi cơm và nuôi thuốc hàng vạn nạn dân Tây-ban-nha bình dân nghèo nàn xơ-xác.

Ta hãy công nhận rằng nạn dân Tàu sang đây, đã đem lại sự phục hồi cho nền kinh-tế của xứ mình, nhất là cho ngành tiêu thương-mại

(Xem tiếp trang 2)

NỮ' HỌC-SINH

Những cô con gái hiền hậu như chim câu trắng ấy, đang êm ả sống trong cái ổ chim của mình với những sách vở, văn bài, bỗng đứng trong thời kỳ gần đây bị người ta nói đến nhiều quá!

Người ta là những ông văn-sĩ « vui-vẻ, trẻ trung, tài hoa » và gì gì nữa, những danh từ lạ lạ hay hay. Các ông ấy gá cho các nữ học-sinh những ý nghĩ rất táo bạo, những ý nghĩ mà có lẽ chỉ các ông ấy... có! Cứ theo như lời các ông, thì nữ học sinh bây giờ không phải đi học để mà học nữa, chính là đi học để « kể chuyện tâm tình thầm kín với nhau » để « chuyện cho nhau coi những thơ của chàng ấy, chàng nọ », để « trao đổi với nhau ý-kiến đối với cuộc chợ này, cuộc khiêu vũ nọ » và để « phẩm bình « chàng » « keng » hay không « keng » ! Các ông ấy nói đến những điều đó bằng một ý khuyến khích, tán dương.

Hình như theo các ông, ở cái thời nữ học sinh cũng đã nên « phù phiếm » (mondaine) rồi!

Tội nghiệp cho cái tuổi nữ-học-sinh! Người ta đã bôi dơ vào cái tuổi ấy! Không còn gì để viết nữa, người ta tưởng tìm được ở các nữ-học-sinh một tài-liệu

mới cho nghề mình. Người ta tha hồ nói, viết, theo sức tưởng-lượng bất chánh của người ta! Nào ai can-thiệp đến?

Những nữ sinh là những người hiền lành có tiếng xưa nay còn những người như bà đốc, bà giáo thì hình như chỉ biết giầy cho học giỏi mà thôi, chớ không nghĩ gì đến sự bênh vực danh dự của học trò mình bị bôi nhọ một cách hỗn hào. Bởi thế nên các bà ấy đã lặng thinh khi một tờ báo kia, quá trớn, dám gọi hẳn tên một trường nữ học để kể « những sự lẳng lơ của nữ học sinh trường ấy! »

Đã đến lúc các bà đốc, bà giáo và cha mẹ nên coi chừng những sách, báo nói nhảm nhí đến con mình, học trò mình!

Có những cái tuổi trong đời người phải được người ta nhìn bằng con mắt trong sạch, thiêng liêng, cái tuổi ấy là tuổi măng sữa và tuổi khi còn là học sinh chịu khuôn đúc ở nhà trường.

TIÊU CÔNG-CHỨC S.O.S.

(Tiếp theo trang nhất)

kể cả ngành buôn bán thực-vật. Vài thành phố như Haiphong chẳng hạn, đã sống lại tung-bùng vì có họ. Các ông chủ nhà mấy năm nay ngập dài sốt ruột vì nỗi nhà bỏ hoang, bây giờ tha hồ mà bắt chẹt kẻ ở thuê. Sào ruộng đậu hòa-lan, hoặc cải-bắp của bác nhà quê khéo lắm mọi năm mới lời được chút ít năm nay bỗng bán được giá hời.

Bởi thế nên tết vừa rồi, ai có ý nhận xét đều thấy người mình ăn to hơn mọi năm. Mới sáng hôm ba mươi trước tết, đã khó lòng mà đi mua được thêm thực-phẩm. Pháo đến hôm ấy họa hoằn lắm mới có một hai hiệu còn. Thị dân quê bán được rau đậu, nhà buôn, bán được hàng-hóa, ông chủ nhà được tiền cho thuê nhà cao tội gì không ăn tết cho xứng đáng. Những người ấy có thể gọi là những người được lợi trong sự dân Tàu tránh nạn sang ta.

Nhưng có một hạng xưa nay vẫn khổ, bỗng bị khổ thêm. Đây là hạng công-chức.

Lương được tăng thêm chẳng là bao, mà giá vật thực thì tăng cao đến một giá không thể ngờ tới. Thức ăn gì cũng tăng gấp đôi là ít nhất, còn thì tăng hai trăm, ba trăm phần trăm là thường.

Với hai hào bạc, vợ một viên thư ký sẽ vợ vẫn trong chợ không biết mua cái gì cho đủ sáu mệng ăn một bữa. Rồi có lẽ lại đến mua rau và rau... không trách được các bà nội-tướng bây giờ bỗng hóa ra chằm đi chợ lấy, không sai đây tờ mấy. « Chỉ có mấy hào bạc, thức ăn lại đắt mà còn giao cho đưa ở đi chợ nó ăn bột, thì mình elỉ còn

rom rác mà ăn » Một chị bạn tôi gặp xách rổ ở trên chợ, bảo tôi thế. Và sáng ra, nhiều tiểu công chức phải thay cốc sữa với bánh tây bằng bát phở ba xu. Là vì các ông ấy nhận thấy rằng phở không đắt hơn trước bao nhiêu, tuy nhiên các bác hàng phở cũng vẫn hăm he rằng bát « phở ba » sẽ phải rút bớt bánh, bớt thịt đi mới mong có chút ít lãi.

Chịu ăn uống kham khổ thế mà nào đã yên, lại còn chủ nhà kiếm có tăng tiền nhà. Tăng hàng hai mươi phần trăm trở lên, nếu, không tăng quá nửa hoặc đuổi hẳn đi lấy lại nhà rồi cho thuê giá cao.

Công chức S.O.S.! Thật thế. Họ đang kêu cầu cứu! Chẳng lẽ Chính-phủ trong khi làm một việc nhân-đạo là dung nạp hàng vạn nạn dân Tàu lại để cho những người giúp việc mình phải chịu thiệt thòi bởi lòng nhân-đạo ấy!

Chúng tôi phải nhắc luôn đến cả những bầy trẻ, con của các công chức nữa.

Vật thực đắt đỏ, không có thức ăn uống sung-túc, sức khỏe của chúng rất đáng cho người làm mẹ lo ngại. Nhưng làm thế nào, vì lương có ngần ấy đồng...

Tình cảnh các công chức trước sự ăn uống đắt đỏ là thế, huống hồ tình cảnh dân lao-động còn kham-khổ đến đâu?

Trong khi mong đợi các nhà cầm quyền nghĩ cách nâng cao sự sinh hoạt của công chức và thợ-thuyền dầu sao chúng ta cũng nên tự an-ủi rằng đây là phần hy-sinh của mỗi người trên thế-giới, cho cái óc điên, khát máu, của mấy tay lạnh-lạ.

CÔ THUY

NHÀ ĐỒNG HỒ HAI CHUÔNG
Sáng lập từ 1907

HỘI
QUẢNG HƯNG-LONG

79, phố Hàng Bò — Hanoi
Giấy nói số 181

Cuyên bán các đồ sắt làm nhà
Bản-lễ, kê-môn, lềm,
đinh, giầy thép, bác-in,
sặng, cuốc, mai, cào.

CHẾ TẠO

Sà-phòng 72% hiệu
«Đầu-ngựa» nước tây
uế, hiệu « Crésylinol »
sơn hiệu « Cái Tàu »

Đại-lý độc quyền bán go khổ
đệt lựa của nhà Bouvier ở Lyon

Pharmacie J.-MUS

MỘT HIỆU THUỐC TÂY LỚN
NHƯT Ở SAIGON. THUỐC
MỚI, GIÁ HẠ, TIẾP ĐÃI CÁC
THÂN CHỦ VIỆT-NAM RẤT
CHU ĐÁO XIN MỜI QUÝ BÀ
TỚI THĂM MỘT LẦN SẼ BIẾT

SAIGON — Rue Catinat — SAIGON

PHI PHI

NHO NHỎ VỚI NHAU

Ban này ở ngoài đường chị vừa phóng xe đạp, vừa ngêu-ngao hát.

Không « vui vẻ, trẻ trung » tí nào đâu chị ạ ! Em nói thật chị đừng giận nhé : trông chị chẳng khác gì các bác linh-lầy cuối tháng lương, rượu say hát rầm rĩ ở dọc đường. Thế thì còn vẻ gì đáng yêu của người đàn bà, nhất là của người con gái ngày thơ nữa ?

Em sẽ yêu chị biết bao, nếu chị cứ từ từ đạp xe máy, dáng điệu nghiêm trang nhưng vẫn có vẻ vui tươi. Em thích chị thùy-mị hơn là chị ngông nghênh.

Còn hát ? Chị hãy để dành đến những lúc một mình chị trong buồng vắng mơ-mộng xa xôi.

Chị nói đến tiếng « keng » tiếng « miêng » tiếng « chàng ấy », « chàng họ » một cách không ngưng miệng. Chị hãy coi chừng, những người có giáo-dục đang cười chị đấy !

Hình như chị ạ, cái miệng sinh tươi của chị, chỉ để thốt những lời êm ái, nhã nhặn mà thôi !

Bắt chước các bạn chị, chị đang quyết định đi nhuộm tóc

đen ra tóc vàng như người đàn bà âu-châu. Chị hãy khoan-đừng lại hiệu nhuộm tóc vội, chị vào hỏi cái gương đã : nếu nó bảo mắt chị biêng biếc như mắt mèo, da chị trắng hồng, lông mày chị vàng vàng và mũi chị cao cao thì chị hãy đi nhuộm tóc !

Còn chị, chị không được bà mẹ chiều chuộng nặn cho chị một khuôn mặt yêu-khiêu như chị Tuyết, chị Lan ư ? Chị đừng buồn, đừng phàn nàn. Chị vẫn có cái đẹp : dáng điệu thùy mị êm ả riêng của người đàn bà. Chị lại còn có một cái đẹp hơn nữa, hơn chị Tuyết chị Lan, cái đẹp ấy là tấm lòng tốt của chị.

Hết cả vẻ đẹp thiêng liêng thu góp vào dáng điệu một hiền-phụ đang dỗ dành nỗi đau khổ của những người mình yêu quý, hay là dáng điệu một thiếu-nữ khiêm tốn phân phát của bố thí cho kẻ nghèo.

Người ta sôi nổi tranh nhau lại gần cái đẹp của chị Tuyết chị Lan, nhưng rồi người ta sẽ chán, sẽ ganh ghét lẫn nhau. Còn cái đẹp của chị nó hấp dẫn một cách rất êm ả mọi người khát khao chút hạnh phúc, lại gần chị, và khi lại gần chị rồi người ta chỉ muốn ở lại chứ không muốn đi nữa.

Bạn hãy đưa tờ báo này cho người quen của bạn đọc.

Pharmacie TIN

MỘT HIỆU THUỐC TÂY
BAO GIỜ
CŨNG CÓ THUỐC MỚI
CHÍNH CHỦ NHÂN TRÔNG
CƠI, TIẾP ĐÃI NIỀM NỖ

5, 7, Place Neyret 5, 7, — Hanoi

ME CHỒNG NÀNG DÂU

(Tiếp sang trang nhất)

phải chẳng, không ai có thể bảo chị là hoang phí được không ? Chị có đi cinéma luôn luôn trong khi nhà chị còn thiếu nhiều đồ thiết dụng, trong khi áo lót mình của chồng chị vẫn rách. Ở trường hợp đó, bà mẹ chồng chị có thể can-thiệp được lắm chứ. Chị lấy quyền làm vợ được phép tự-do tiêu tiền của chồng chị nhưng mẹ chồng chị là người đã nuôi chồng chị cho đến lúc kiếm được ra tiền, người ấy hẳn có quyền hơn đối với đồng tiền kiếm ra của chồng chị.

Nhất là khi nào, chị tham lam giữ hết cả tiền của chồng, không để cho bà mẹ chồng một đồng nào để tiêu pha vật vãnh để may sống áo, người mẹ chồng chị lại càng có quyền can thiệp đến sự tiêu pha của chị lắm nữa ! Giá chị khéo léo trong sự dùng tiền, thù-phụng phương diện vật-chất của mẹ chồng cho đầy đủ theo số tiền chồng chị kiếm ra, chắc bà mẹ chồng chị khó lòng kiếm chuyện rầy-rà chị được.

Còn một điều này nữa, thuộc về tâm lý, phiền phức vô cùng ! Điều ấy là lòng ghen ghét ngầm ngầm giữa chị và bà mẹ chồng chị ; hai người, người thì muốn chồng yêu vợ hơn mẹ, người thì muốn con yêu mẹ hơn vợ. Thấy dâu con âu-yếm nhau, đi đâu cũng không rời nhau, bà mẹ ngầm nguyền : « Nó quý vợ hơn mẹ ». Thấy chồng ân cần với mẹ, người vợ đã tủi thân, rầy-rà chồng : « Phải, tôi biết, tôi chả là gì ở cái nhà này cả. »

Chỉ tội nghiệp cho người chồng ! Sao chị lại không thể tốt hơn một chút, đừng phàn nàn như thế để phiền cho người chồng. Vả lại, thật ra chị phàn nàn một sự không đáng phàn nàn. Chị hãy công bằng hơn đối với mẹ chồng. Bà đã nâng niu ôm ấp chồng chị lúc thiếu thời, thì bây giờ

trở về già, bà nên được hưởng sự nâng niu ân cần của người con. Chị chẳng thể « ghen » với mẹ chồng được. Chị hãy tưởng tượng lúc chị về già : khi đó tất cả sự an ủi một quãng đời niên thiếu hy-sinh cho con, là sự săn-sóc âu yếm của con. Nếu đứa con nó chỉ biết vợ nó, sao-nhãng mình, ôi ! biết bao nhiêu là tủi cực cho tuổi già.

Chúng ta nên nghĩ đến khuyên chồng hoặc thay chồng săn sóc đến mẹ già, hơn là nghĩ đến cách làm cho chồng gần mình, xa mẹ. — Chị là một người đàn bà chẳng ra gì, nếu bà mẹ chồng chị đang đau yếu, chồng chị muốn gần bên săn sóc, mà chị lại cố nũng nịu bắt chồng chị đi coi chớp bóng !

Không phải trong khi hai người thù ghét nhau, đều lỗi cứ về cả một người, nên nói là cả hai người cùng có lỗi thì phải hơn. Cho nên kết án sự cay nghiệt của mẹ chồng, chúng ta cũng nên nghĩ đến cái bồn phận làm dâu của chúng ta có đầy đủ không ? Biết bao nhiêu sự bức mình có thể tránh được nếu ta chịu thật thà « xét ta » và lấy con mắt yêu đương mà xét người.

T. A.

NỤ CƯỜI HAY LÀ

Một bông hoa

Trong các chị em chắc ai cũng đã biết hoặc cùng một cảm tưởng là khi chúng ta bước vào một nhà nào mà sự bày biện gọn gàng sạch sẽ, lại điểm thêm mấy bông hoa tươi màu vàng, màu đỏ... thì trong lòng ta hình như cảm thấy một sự êm dịu, mát, và như có những nét vui cười. Cái không khí trong sáng nơi phòng khách ấy như quán quít bên mình ta và cái cảm tình của ta càng thêm chiều mật-thiết hơn.

Người Âu-châu vẫn có tính yêu hoa, đã thường nói rằng: «trong một nhà mà không có hoa bày thì như thiếu thốn vật gì vậy.» Chúng ta (người Á-đông) nào phải là không biết chuộng đẹp và yêu hoa! Nhưng, những tình cảm tự nhiên ấy hình như ta đã quen thói đem cất đi, để dành đến ngày nào quan-trọng mới để lộ ra, ví dụ: ngày tiệc, ngày cưới, ngày tết, v.v. Khi ấy trong nhà cửa ta lại la-liệt không biết bao nhiêu hoa! Cũng như đợi những ngày ấy chúng ta mới cố cười lấy được để khỏi giong, khỏi gở.

Tôi muốn đem bông hoa ví với nụ cười tưởng không phải là quá đáng. Bởi vì một bông hoa thắm hay một nụ cười tươi đều làm cho lòng người thấy sự sung sướng và yêu đời.

Thế nhưng, bông hoa mỹ miều lại có liên-lạc đến nụ cười là vì trong một gia đình gọn gàng đẹp mắt, có hoa thơm tô-diêm, tất nhiên phải có một chủ nhân khả-ái luôn luôn nở một nụ cười vui vẻ, làm cho tăng giá mọi vật dễ linh-động những nhành hoa, tức như gieo hồn cho hoa vậy.

Thật thế, trong bất cứ một nơi họp mặt, một yến tiệc nào, mà chủ nhân lại là một người đàn-bà mềm mại, ý nhị, hữu duyên, có nụ cười tươi thắm, thành thật và tự nhiên thì nơi ấy chẳng những như có bao nhiêu màu hoa rực rỡ bật lên mà còn như có bao nhiêu tiếng nhạc êm dịu hòa thành một điệu đàn du dương! Trái lại, nếu một người có vẻ lãnh đạm, hoặc không hiểu hết được cái mẫu nhiệm của nụ cười thì cho dầu trong lòng mình muốn gây cảm tình với mọi người cùng vui, mà chính thực lại là phá - đám một cuộc vui chung.

Ở bên người vui tươi, tôi thấy trong lòng nhẹ nhàng và đầm-ấm, muốn làm việc và ham sống. Cho dầu tôi là một kẻ chán đời, thất vọng, mệt nhọc, nụ cười vui vẻ cũng sẽ làm tan những ý nghĩ đen tối trong lòng tôi. Nụ cười chính là bài thuốc chữa bao nhiêu bệnh tinh thần.

Người đàn-bà lại được ví là «bông hoa biết nói», vậy chị em càng nên biết bảo-toàn lấy cái đẹp đáng quý của mình: sự vui vẻ, cũng như bông hoa còn đầy tươi thắm.

Và lại, cả một cuộc đời sống, chúng ta có chắc sẽ để lại cho thế gian một công đức gì không? Chưa chắc. Chị em muốn, muốn nhiều lắm, ngoài những bổn phận đối với gia-đình riêng, chúng ta còn muốn: giúp đỡ người nghèo làm việc xã-hội, cải cách phong tục v.v... nghĩa là mục - đích chẳng để vinh thân phi-gia mà chúng ta còn sống vì người khác nữa. Nhưng, tất cả những ý nghĩ

ấy bắt chị em phải có tiền, có đức hy-sinh, có tài v.v...

Vậy bao nhiêu sự giảng buộc trong đời, nào biết chị em sẽ làm được những việc gì!

Chỉ có một việc rất dễ dàng dẫn-dị, không nặng nhọc, không tốn kém, mà lúc nào, giờ nào, tuổi nào, ở đâu, người đàn-bà đều có thể làm được: đó là một nụ cười vui-vẻ.

Với nụ cười ấy, trước hết tự trong lòng mình cảm thấy sự khoan-khoái dịu-dàng và sung-sướng, nhìn mọi vật bằng một sắc hồng, quên bao nhiêu nỗi khó-khăn thất ý; lại giải ra chung quanh cho cha mẹ anh em, cho chồng con bạn-hữu, sau những giờ vất-vả phải vật lộn với sự sống bên ngoài, một nguồn an-ủi một sự phấn-khởi vô cùng.

Ta chẳng thấy hay sao, trong một gia-đình, khi người chồng người cha, đi làm mệt nhọc cả ngày trở về thấy vợ con vui vẻ,

trong lòng tất sung-sướng mà quên cả những sự vất-vả, hoặc sự buồn phiền bởi lẽ này, lẽ khác. Chẳng như được hớp cốc nước mát trong buổi trưa hè nóng bức.

Nhưng chẳng phải khuyên chị em vui cười là tôi tưởng rằng chị em không có sự gì đau-đớn phiền muộn bao giờ đâu. Không, tôi biết lắm, ở đời ai chẳng có sự không vừa ý, nhất là có nhiều chị em gặp hoàn-cảnh rất không may, nhưng chúng ta hãy đặt nụ cười lên trên tất cả mọi sự khổ-sở gắt-gao, như thế cái nụ cười của chị em càng thêm giá-trị.

Các bạn hãy ban-bổ tất cả những nét vui tươi can-đảm, những sự dịu-dàng rộng lượng cho mọi người cùng hưởng. — Hãy tặng bao nhiêu bạn chán đời thoái-chí một nụ cười khuyến-khích; đó chẳng là một công lớn đáng cảm-động hay sao; và chính cũng là bổn phận của chị em, của hết thầy mọi người trên đời vậy.

ĐÀO-MỘNG-HOA

SỮA «CON CHIM BAY»

«LA MOUETTE»

Nhiều kem và rất bô

MỖI HỘP PHA ĐƯỢC 1'100 SỮA

ĐÀN-BÀ ĐẢM ẤY!

Tôi còn nói đến những người đàn bà đảm ấy, vì số đàn bà trong thời đại mới này, xứng đáng được tiếng « đảm » còn nhiều lắm ! Tỉ dụ như các bà giáo học ! Nói đến các bà ấy, người ta đã tưởng các bà ở vào một địa vị đáng thêm thưởng, thanh-nhân, danh - giá. Người ta bảo : « Cứ cuối tháng đã sẵn đồng lương, về nhà đã có kẻ hầu hạ cơm nước, còn phải lo lắng cực khổ gì nữa mà tự nhận rằng đảm » Người ta đã tưởng nhầm ! Và tôi muốn đem bức thư sau đây để người ta đọc :

« Chị Vinh,

Sáng giậy từ sáu giờ, người đàn bà ấy không kịp rửa mặt, vội vã chạy qua xuống bếp phụ với chị bếp, pha sữa, pha cà-phê bày lên bàn ăn. Rồi tất tưởi tìm những quần áo của con làm rách từ chiều qua ra vá lại cho chúng, đơm lại cái khuy để chúng mặc đi học. Xong quần áo con đến quần áo chồng. Phải chải chuốt cho phẳng phiu, phải xét xem con sen có quên không để chiếc khăn tay trong túi. Bấy tiếng chuông giục giã, cả nhà : vợ chồng con cái xúm xít cả vào bàn ăn. Người đàn bà ấy ăn không được no vì còn lo sợ cho đứa này thì sữa, bẻ cho đứa kia miếng bánh, và lúc thì đứng lên sắp sửa cái cặp sách cho con bé út.

Lo cho chồng con rồi, lúc ấy mới nghĩ đến công việc của mình, công việc một cô giáo trước khi đi trường.

Nhanh như chớp, cô trang điểm một cách sơ sài, coi qua lại bài vở rồi đi đến cái « chức

ngiệp ngoài gia-đình » của cô.

Hai giờ rưỡi đồng hồ giảng bài sa sả, muốn hết cả hơi, mà cô giáo vẫn cố gượng quên nỗi mệt mỏi cho đến lúc trống tan học. Ngồi trên xe về nhà cô khoan-khoái nghĩ đến lúc được nằm nghỉ lưng một chút. Nhưng bước chân vào nhà, cô biết cô không thể nghỉ được. Cô thấy cái nhà còn có chỗ bề bộn, cô phải xếp gọn lại, cô thấy người ở cặm cũi mãi trong bếp, cô phải xuống xem chừng miếng ăn, miếng uống ra sao. Rồi bữa cơm trưa, cũng như bữa điểm-tâm, cô ăn không yên ổn. Đứa này gọi mợ sé thịt, đứa kia đòi mợ và cơm... Thầy ăn rồi, đi nghỉ, nhưng cô vẫn phải thức, thức để giảng bài cho các con, thức để « ngăn chúng nó đừng làm rầm rĩ, mất giấc ngủ của cậu » vì sáng nay « ở sở cậu làm việc nhiều, mệt lắm ».

Chiều, cô lại như buổi sớm mai, và tối là lúc người ta vợ chồng chồng đi bóng mát thì cô vẫn ngồi nhà kèm cho các con học, có khi dưới ánh đèn khuya cô vẫn cặm cũi sửa bài cho học trò. Rồi ngày mai của cô cũng giống như ngày nay... Không mấy lúc nghỉ ngơi thanh thản. Đó là chị ạ, cái đời của bạn giáo-học chúng em. »...

Tôi cũng nhắc lại với mọi người rằng : Đấy đời của các bà giáo mà mọi người vẫn bảo là nhàn nhả !

Để giúp chồng nuôi con, gây dựng cho gia-đình, các bà ấy vất vả có kém gì những cụ đời xưa đi hôm về sớm, một gánh hàng nặng trĩu trên vai ! và có phần lại vất vả hơn các cụ nữa, vì còn

phải tồn cả tâm tư trong việc giấy học. Các bà ấy thật đã « đảm » mà tự mình không biết, và người ta quen xét đoán bề ngoài, vội nông nổi cho các bà, tiếng thế, vẫn chưa « theo gót » được các bà đảm-dang thừa trước ! Thật một cái lầm to làm thiệt hại cho cái tiếng người đàn bà trong thời đại mới !

Ngay đối với những người đàn bà có chức-nghiep bên ngoài như các bà giáo mà người ta còn có một ý kiến sai lầm như thế huống hồ đối với những người đàn bà vô nghệ nghiệp, chỉ biết một việc coi sóc công việc trong nhà, người ta còn xử đoán thế nào ? Họ gia chung cho một tiếng là ỷ-lại chồng, ăn hại chồng. Có đúng thế không ? Chúng ta phải công bằng trả cho những người đàn bà xứng đáng với tiếng nội trợ, cái giá-trị đáng trọng của những người ấy.

Ăn hại chồng là chỉ khi nào không giúp cho chồng được một mảy may công việc gì ở trong nhà, để cho đầy tớ làm thiệt hại. Có khi chính mình lại đem đồng tiền làm ăn khó nhọc của chồng ra phung phí hay cờ bạc. Đó mới là những người đàn bà ăn hại chồng !

Còn các người nội trợ giỏi thu va, thu vén cửa nhà, coi sóc việc ăn mặc của chồng, con, từng li, từng chút ! Những người đàn bà ấy ít ra cũng đã làm đủ bổn phận của mình, những người ấy không bao giờ bị kể là ăn hại chồng cả !

Những chị em nào đang ở cái cảnh ấy, bị huyễn bởi những tiếng « Phụ nữ chức nghiệp », buồn rầu tưởng mình là kẻ ăn hại chồng, nên suy nghĩ nhận chân cái địa vị của mình mà tự hào. « Nội trợ » cũng là một chức-nghiep, một chức-nghiep tuy dễ chịu nhất, nhưng cũng cần đến cả thông minh, học thức, giáo dục ; chị em cứ cố gắng làm tròn cái chức-nghiep ấy, thế là đối với xã hội chị em đủ tự-tin rằng mình cũng vào số những người đàn bà đảm ở thời đại này rồi !

THU-LINH

Chim chết lòng không

Thế là đứa bé đẹp như thiên - thần ấy một hôm, bỗng bắt chước thiên thần chấp cánh về trời... mợ nó ngo ngắc... người mẹ khôn nạn không khóc được nữa... vẫn còn bàng-hoàng tưởng con mình đang ngủ yên trong nôi êm của nó, chỉ lúc đêm khi hai vú sữa căng chảy tràn trề, người mẹ tưởng con thức giậy đòi bú, vội vã trở giậy ra cái nôi... cái nôi vắng không. Người mẹ mới nhớ lại : con mình đã chết ! Một cái áo quan con, một cái xe tang trắng, với vài vòng hoa cũng trắng bông... Những giọt nước mắt đầm trên gối, chảy thi với hai tia sữa đang tuôn ướt cả chiếc áo ngoài...

Những lời nựng nịu yêu đương vẫn lấp lấp trên vành môi... nhưng con chim con bay mất rồi, có cái miệng nhỏ xíu nào hóng chuyện nữa đâu ! Người mẹ lại khóc.

Dần dần, giọt nước mắt thưa đi và khi nhìn thấy đứa bé con nhà ai, người mẹ chỉ bùi ngùi nghĩ : « Nếu nó còn, nó cũng bằng này rồi. »

Một hôm kia, người mẹ bỗng cảm thấy mình có những sự khó chịu như lúc có mang lần trước. Người mẹ buồn rầu nghĩ đến đứa bé đã qua đời... « Ô ! thằng bé tử biết bao khi nó một mình nằm trong áo quan lạnh-lẽo, mà em nó, được ôm ấp trong cánh tay êm-ấm của mẹ... nhưng mơ màng, người mẹ nghe thấy giọng nói riu riu êm êm : « Mợ ơi ! Con đẩy con lại sẽ mượn hình xác của em đi về với mợ ». Phi Phi

PRUNAGAR

THẮNG ĐOẠT BỆNH ĐI TÁO VÀ CÁC BỆNH VÌ TÁO SINH RA

Để dùng-Chống kiến hiệu

1 hay 2 bánh thuốc lúc bữa cơm chiều, đến sáng hôm sau nhẹ bụng đi đại tiện được ngay.

KHÔNG ĐAU BỤNG - KHÔNG ĐAU ĐÓN

Laboratoire du Dr VERMERSCH, 71, Rue Saint-Jacques, PARIS-V^e
Bán ở : Bào chế SARREAU, Saigon và các bào chế tốt ở Đông Dương

KHI Ở CHUNG NHÀ

Nếu có thể ở riêng một mình một nhà không phải chung đụng với ai là một điều dễ chịu hơn cả. Nhưng ở các đô thành, nhà cửa đắt đỏ, tiền kiếm ra ít, thường thường vài ba gia đình thuê chung một nhà. Những nỗi khó chịu do sự ở chung lắm khi làm cho mình không còn buồn bước chân về chỗ mình ở nữa, thú sống có thể bảo là bị giảm đi.

Nhưng nếu những ở người chung nhất là giữa bạn đàn bà mình, biết đối đãi ý tứ với nhau một chút, sự ở chung vẫn có thể chịu đựng dễ dàng được. Khi ở chung nên nghĩ đến mấy điều sau này:

1) Chỉ nên ở chung với một người mà thôi, đừng nên ở nhà lắm chủ, không thể nào mong tất cả mọi người ấy cùng biết điều đối với mình, cũng như mình không chắc được mình có thể biết điều với tất cả mọi người.

2) Ở chung với người nào ít ra mình cũng hơi quen tính nết và xét tính nết ấy có thể hợp được với mình một ít.

3) Cải nước cho phàn mình đừng để đưa ở làm lộn xộn hoặc dùng nhầm,

4) Đừng nghe đưa ở thuật lại cho mình những việc, những lời người ở chung với mình nói phạm đến mình lúc vắng mặt. Phải biết rằng người ở chung với mình nên được mình coi trọng hơn là đưa ở nhà mình.

5) Đừng can thiệp vào những chuyện lời thôi giữa đưa ở hai nhà. Nên gọi riêng đưa ở mình mà răn bảo.

6) Đến chuyện đưa ở còn không nên can thiệp, thì chuyện nhà người bạn ở chung với mình lại càng không nên can thiệp lắm, làm như mình vẫn là người bạn ở xa xôi không thông thuộc chuyện nhà người ở chung.

7) Đừng cạy ở chung một nhà mà làm về thái độ quý đến nỗi muốn tự tiện đến chỗ ở của người ta lúc nào cũng được. Nên cứ tưởng như mình vẫn ở riêng chỗ khác, thỉnh thoảng hãy lên gác hoặc xuống dưới

nhà, hoặc ra nhà ngoài mà thăm hỏi người ta

8) Đừng trò chuyện với đầy tớ người ta họ có thể tưởng rằng mình hỏi dò chúng nó về họ.

9) Đừng dòm dỏ thức ăn thức uống của người ta.

Đó đại để mấy điều của những người ở chung nhà với nhau nên xét nét giữ gìn.

Tóm tắt lại, khi ở chung cứ theo đúng lời khuyên của nhà hiền triết: « Đừng làm cho người ta đau gì mà mình không muốn người ta làm cho mình, »

THƠ TÍN

Ô, PHI-YẾN Cantho. - Bạn cho biết địa chỉ.

CÔ THIẾT SADEC. - Chúng tôi có gửi thư cho cô, không thấy cô trả lời, cho biết địa-chủ cấp.

Tuần-báo ĐÀN-BÀ
Tờ báo duy nhất của
chị em.

TRONG TUẦN BÁO ĐÀN BÀ

CÁC BẠN SẼ ĐỌC:

Mlle TRẦN-GIỀU-TRƯƠNG:

Chuyên dịch các báo Anh, Mỹ.

TÂM-KINH

ĐÀO-PHI-PHỤNG

Mmes LƯU-KHÊ

tức NGUYỄN-THỊ-KIỆM

NGUYỄN-ĐỨC-NGUYỄN

tức PHAN-THỊ-NGA

BĂNG-DƯƠNG tức THỤY-AN

MM. TẾ-XUYỀN

BĂNG-DƯƠNG

và nhiều nhà văn có tiếng.

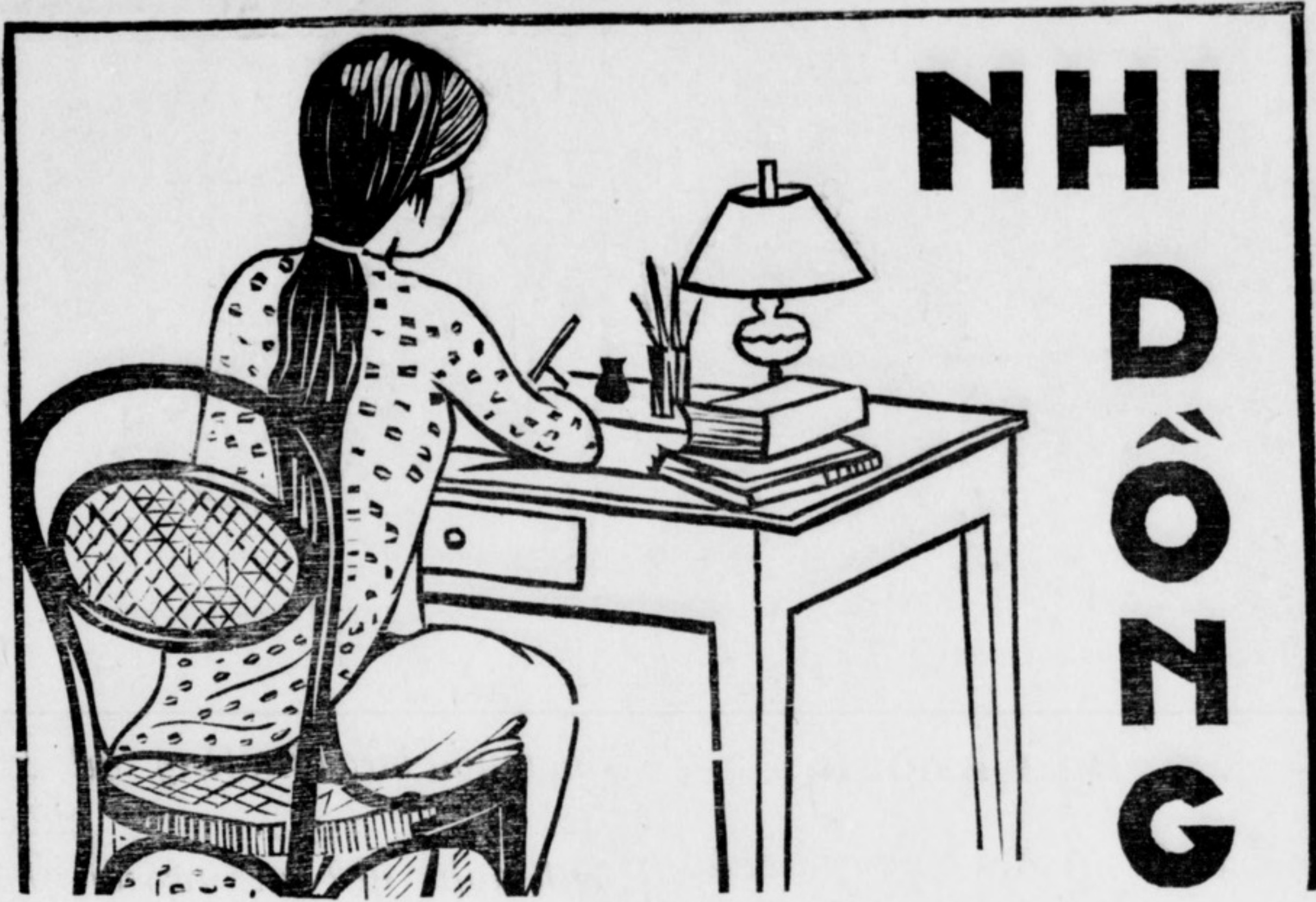
Ở Nam-kỳ những bạn nào muốn cổ động cho Tuần-Báo Đàn Bà xin lại 85 Boresse hỏi M. Tế Xuyền thể-lệ. Chúng tôi đã giao toàn quyền M. Tế Xuyền về việc cổ động báo và việc lấy quảng-cáo ở Nam-kỳ.

BLANC

ROUGE

SỰ ĂN NGỦ CỦA TRẺ

Tuần trước, tôi đã nói về sự cho trẻ em ăn uống, lần này xin nhắc nốt một điều là dạy cách chúng ngồi ăn cho ngoan.

Tôi khuyên hết thảy các bà mẹ nên bỏ cái lối ăn cơm ở trên giường: nó đã không hợp vệ sinh mà cái giáng ngồi ăn ở trên giường thì thật là xấu. Hoặc là hai chân xếp vòng tròn lại, hoặc là một chân đưa đầu gối lên đến mang tai, lệch hẳn người đi để và cơm: hai lối ngồi bó buộc và làm cho cái dạ dày như co quắp lại.

Ngồi bàn vừa hợp vệ sinh vừa thoải mái; mình có cảm tưởng như ruỗi hai chân xuống, cái bụng thẳng ra, ăn được nhiều hơn.

Vậy thì nên thu xếp cho đứa trẻ được ngồi bàn mà ăn cơm. Nếu bàn cao quá nên mua riêng một cái ghế cao chân cho nó ngồi vừa tầm tới cái bàn. Ở những trường-hợp nào, những phương-diện nào thì không nên tập cho trẻ em làm người lớn. Nhưng ở bàn ăn, thì nên nhắc em trông cách thức ngồi ăn của mình mà bắt chước. Ngồi cho thẳng thân, đừng rạp mình ra phía bàn mà gập thức ăn, đừng nghiêng bên này, ngoẹo bên nọ, hoặc ngã mình ra sau ghế, chân ghếch lên thành ghế hay thành bàn. Đó toàn là những tật xấu phải răn bỏ.

Đứa trẻ nào lại không có tính tham ăn và chỉ đòi gấp đồ ăn «đồ mời»? Muốn sửa cái tính ấy, tốt hơn nên liệu độ sức ăn của nó, gấp thức ăn ra những đĩa riêng

để ngay trước mặt nó. Như thế vừa đỡ bận, mình khỏi phải luôn tay gấp hộ nó thức ăn, vừa hợp vệ sinh, nó không phải chung đĩa bát với những người nhớn, đã chắc đâu là vô tật bệnh.

Nhắc nó luôn luôn trước khi ăn phải rửa tay và ăn phải nhai cho thật kỹ. Ăn chậm đề mà nhai kỹ không phải là cái lối dài dằng dặc, người mẹ đừng nên sốt ruột mà dục con ăn cho mau xong bữa. Có nhai kỹ bộ phận tiêu hóa còn non nớt của các em mới làm việc được thanh thả hơn.

— Trong bài trước khi nói đến món ăn cho trẻ, tôi quên không nói đến gạo. Nếu nhà bạn phong lưu thường ăn thứ gạo thơm dẻo, thì một tuần-lễ bạn cũng nên thổi một bữa cơm bằng gạo giã rồi. Được gạo mới giã còn tươi chất cảm, trẻ ăn không gì bỏ bằng.

Khi ăn, đừng cho trẻ em uống nước. Rượu, những đồ uống có men rượu cấm chúng đã đánh. Thứ uống hợp nhất cho chúng nó, là nước lã lọc rồi.

Khi mời khách đến nhà ăn cơm đừng cho con ngồi ăn chung với khách, trừ phi nó đã đến cái tuổi hiểu biết.

Bây giờ tôi nói sang giấc ngủ của trẻ em. Các bà mẹ lơ dềnh đến vấn đề này chẳng kém gì các bà đã lơ dềnh đến vấn đề ăn uống của các con.

Nếu là một nhà chật chội, giường kê tiền tiếp thì chẳng nói làm gì, sự nằm ngời đành phải chịu lượm lượm. Nhưng khi các bà có thể để cho cho các con nằm thoải

mái rộng rãi hơn, các bà chớ nên sao nhãng sắp đặt chỗ ngủ cho con.

Bây giờ thì ai cũng hiểu rằng cho trẻ ngủ chung với người nhớn là không hợp vệ-sinh. Sung-sướng nhất cho chúng nó là có một cái buồng riêng. Hai ba anh em chị em nó chung một buồng cũng được, nhưng mỗi đứa nên có một cái giường riêng. Hợp vệ-sinh và còn cái lợi này nữa: là khi chúng nó có riêng một thứ gì, chúng nó dễ nhận biết cái nhiệm-vụ của nó đối với cái của riêng ấy! Mỗi đứa sẽ giữ giường mình cho sạch-sẽ. chăn gối: xếp đặt lấy, màn: buông, vắt lấy. Phải cho chúng một cái tủ để đựng quần áo. Hay là nên đóng cho chúng một lối giường riêng như kiểu vẽ sau đây.

Ngăn A đựng quần-áo, ngăn B đựng sách vở, ngăn C đựng đồ-chơi.

Cái giường ấy ngăn-nấp và tiện lợi, đóng cũng chẳng tốn bao nhiêu

Phải săn-sóc giờ ngủ của chúng, đừng để chúng thức đến quá 9 giờ, và ngủ buổi sáng đến quá 6 giờ. Ban đêm một người mẹ ân-cần, lúc thức giấc nên chạy sang phòng con xem chúng ra sao. Lỡ đứa nào ban đêm tự đứng lên cơn sốt, lỡ đang đêm rét mướt, một đứa tung cả chăn ra nằm vớp giá lạnh. Săn-sóc đến con cả lúc đêm hôm, có thể tránh được nhiều tai-nạn bất ngờ cho đứa trẻ.

Trước khi chấm hết bài này tôi muốn nhắc thêm các bà mẹ đừng nên quên vấn - đề thề - dục của con. Mỗi sáng trước khi chúng nó dậy, nhắc chúng nó tập vài cái cử động thông thường: thở, giờ chân, giờ tay hoặc ra vườn chạy nhảy một lát rồi hãy vào học, hay ăn sáng.

MÁ EM
Tuần sau: Thứ năm chủ nhật các em làm gì?

Chúng ta làm gì trong những lúc rỗi

Dù bận đến đâu, ít nữa một ngày hay một tuần chúng ta cũng có được vài giờ nhàn rỗi. Ấy là không kể khi chúng ta không làm một việc gì bên ngoài nữa, chỉ có một việc nội-trợ thôi, thì cái thời giờ nhàn rỗi càng nhiều hơn nữa.

Chúng ta dùng cái thời giờ ấy để làm gì? Một câu hỏi thường thường đến ngay: đi giao phố để mua sắm những thứ phí tiền; đi đến nhà chị em để chuyện phiếm; chuyện phiếm hết thì đánh bạc. Toàn là những sự giải trí chẳng tốt chút nào, và chóng chạp sẽ là nguyên-nhân nhiều nỗi tai hại cho gia-đình.

Chúng ta cũng biết thế, vì chúng ta vẫn nói với nhau: chớ đi làm rồi, con đi học rồi ở nhà thui thủi một mình, công việc đã bảo đầy tớ đâu vào đấy cả, mình còn việc gì làm nữa. Buồn, phải đi đến nhà chị em chuyện phiếm. Chuyện mình, chuyện người chán rồi cũng hết. tất là rủ nhau đánh bạc!

Chúng ta đã nói thực. Nhà ai thì công việc cũng có chừng, không lẽ suốt năm, tháng đều luôn luôn bận may vá, xếp dọn.

Và dù bận việc đi nữa, thì cũng có lúc phải được giải trí chớ? Vậy mà đàn bà Việt-Nam chúng ta đã có những cuộc giải-trí thông thường thích hợp với chúng ta đâu! Những cuộc giải trí xứng đáng với tên của nó, phải không làm hại ta về một phương diện nào.

Ở bên Pháp, những người đàn-bà thường họp nhau từng đoàn một, đoàn giáo-học, đoàn các người nội-trợ, để lập thành những câu-lạc-bộ. Khi nào bà nhàn-rỗi, ở nhà buồn thì mời bà cứ lại hội-quán uống trà, xem báo-chí, hay gặp bạn thì bà ra sân quần vợt vài «Sét» ten-nít.

Thường-thường, câu lạc-bộ tổ chức những cuộc hòa-nhạc, những buổi chớp-bóng. Các phim chiếu đã giải-trí lại có tính-cách mở-mang trí-thức nữa. Chúng dẫn các bà đi xem các nơi xa lạ, chỉ nghe nói ở trong sách chứ có

lẽ một đời bà, những bận việc nhà cửa, chẳng bao giờ được du- lịch đến nơi. Cuốn phim lại làm cho bà hiểu miếng sà-phòng bà vẫn thường dùng, chế-tạo thế nào, đồ trang sức làm đẹp người bà phải tốn bao nhiêu công-phu mới có v...v...

Nhiều khi những câu-lạc-bộ ấy, biến thành những hội-thiện nhỏ. Mỗi tuần-lễ, các bà hội-viên ấn-định một ngày họp, đem kim-chỉ vải lụa đến may cắt khâu và vớ nhau. Những quần áo may được, gửi cho các nhà nuôi trẻ mồ-côi. Có khi câu-lạc-bộ cử các bà hội-viên, thay phiên nhau đi thăm những người ốm-đau ở các nhà thương làm phúc.

Thật là một cách dùng thì giờ nhàn rỗi, rất ích-lợi và rất cao-thượng.

Tôi tự hỏi sao ở bên ta, chị em không thể lập những câu-lạc-bộ tương tự như thế? Chúng ta đã chắc chắn là được giải trí một cách ích lợi và luôn thể chúng ta tập môn giáo-dục về pnuơng-diện xã-giao. Không phải rằng quen biết mười lăm người bạn, chúng ta đã tưởng mình thiệp liệp trong việc giao-tế lắm rồi. Thật ra, trong số chúng ta, còn biết bao nhiêu người không biết những điều rất tầm thường của phép lịch-sự trong khi giao thiệp.

Chỉ trừ một hai trường hợp đặc biệt, sự giao-thiệp bao giờ cũng đem lại cho ta nhiều điều lợi: ta hiểu người xung quanh ta hơn, và do đó ta thấy cuộc đời bên ngoài cái gia đình của ta là đáng mến.

Đã giao thiệp, thì phải trọng những lễ lối thông thường, nó là hương thơm ý nhị để cảm cái phần nhả nhận nhất trong linh-hồn người ta—Hiểu được và giữ được hết những lễ lối ấy: đó là cả một phương pháp giáo-dục xã-giao!

Chúng ta còn học tập cái phương pháp ấy ở đâu hơn là ở những cuộc hội họp trong các câu-lạc-bộ lập riêng cho chị em chúng ta?

Có nơi chính đáng để đi lại trò-chuyện, giải-trí với nhau, chúng ta sẽ khỏi phải «bắt dặc dĩ đánh bạc», để rồi quen tay, thành mê man cờ bạc như bây giờ nữa!

Tuy nói chuyện lập «câu lạc bộ» như ở bên Pháp, nhưng chưa dễ gì một lúc chị em đã lập được ngay. Tôi tưởng trong khi chờ đợi những câu-lạc-bộ chính thức, các bà, các cô có thể thay phiên ấn-định với nhau «những ngày tiếp khách» trong một tuần hay một tháng—Ví dụ thứ ba tuần này chị H. tiếp khách, thì bao nhiêu bạn thân sơ của chị rủ nhau đến uống nước ăn bánh ở nhà chị, bàn luận với nhau về cuốn sách mới xuất-bản, hay một thời sự gì trong xứ, mới xảy ra. Thế rồi thứ tư tuần sau đến lượt chị B. v...v....

Và biết đâu trong những cuộc hội họp ấy, các chị lại chẳng, khi mùa rét đến, đem laine đan áo cho trẻ nghèo, vừa đan vừa trò chuyện trong một không-khí nhả-nhận, thanh-lịch.

VÀN-LAN

THO

Bản khoán

Em vẫn tin tấm lòng yêu chân-thật,
Chẳng hề theo năm tháng nhạt phai,
Nhưng mỗi khi bắt gặp anh cười
Trong phòng vắng một mình.
Em bứt rứt,

Ngoài em, ai dễ khiến môi anh
rộng hé,
Để mặt anh nghiêm-nghị hóa
vui tươi?
Anh từng bảo lòng anh vui vẻ
Chỉ khi nào ở cạnh em thôi.

Cười một mình, phải chăng anh
tưởng lại
Đoạn ái-ân đắm thắm với ai xưa
Hình ảnh ai trong trí chưa mờ,
Lúc em vắng, vẫn khêu lòng anh
mãi,

Ồ mình yêu! chớ khiến tình em tủi
Em muốn kết tơ lòng thành lưới
Nhốt hồn anh không thả lọt ra
ngoài,
Để vô tình quẩn quít bên ai.

Lại nhiều lúc gặp anh ngồi tư lự
Ở bên hồ. Em rón rén núp sau
lưng,
Em lắng nghe tiếng rung động
của lòng.
Rồi đoán có phải ai anh đang
nhớ?

Anh ngảnh lại, thấy em, anh hơn
hở
Ôm em cười ngàn vạn tiếng say
sưa
Bên tai em, vui hòa với gió,
Nhưng bản khoán em vẫn nghi
ngờ.

Em muốn bửa tấm lòng anh coi
chắc,
Anh nghĩ gì? anh tưởng nhớ
lời ai?
Nhưng mắt anh, như ánh sáng
buổi mai
Vẫn ngó em để lộ tình son sắt.

Rồi không biết nghĩ sao em bỗng
khóc
Như trẻ thơ. Anh sợ hãi, hỏi dồn.
-Yêu gì em. Anh nghĩ đến «ai»
luôn
Em nói thế. Mặt anh càng ngơ
ngác.

THU LINH

NỤ CƯỜI

MỢ. — (Ôm bụng nhăn nhó): Chao
Đau quá!

CẬU. — Nó lại đập em phải không
Thằng bé tẻ thể thôi, không biết
thương mẹ.

MỢ. — Trời ơi! Đau! (Gắt lên)
Được, rồi nó ra tôi đánh nó cho coi

CẬU. — (Nghiêm nghị). Cả anh nữa
anh cũng đá dít nó mấy cái mới
được.

MỢ. — (Ngạc nhiên). Anh đánh
nó thật hả?

CẬU. — Chứ sao. Nó làm cho em
đau mà lại.

Chẳng biết rồi cậu mợ có đánh
nó thật không, nhưng có lẽ thằng
bé ở trong bụng nghe thấy cậu mợ
nó bần nhau thế, nhất định không
thèm ra khỏi bụng và càng... đập
khỏe đề... báo thù!

QUÝ BÀ, QUÝ CÔ TRANG ĐIỀM CÁCH NÀO?

Trước hết bà hãy rửa mặt bằng
sà bong Tho-Radia hay nếu da bà
nhỏ quá thì rửa bằng sữa Tho-
Radia.

Kem giữ phần. — Rồi bà bắt
đầu thoa lên mặt một lượt kem
nếu da khô thì dùng cold-cream
Tho-Radia. Hãy làm cho kem
thấm vào da rồi lấy một miếng
vải mịn mà chùi đi.

VITAMIN+TỰ LẠI HỎA+KIM THẠCH Ở PHẦN

Thuốc NEO MORUBILINE, rất nhiều vi-ta-min, là thứ thuốc bổ tuyệt trần, ai dùng cũng được trẻ nhỏ, thiếu niên, người nhàn hay người già.

Lấy các chất tốt làm đông lại d'gan tủy cá thu

Bệnh hư huyết, bệnh lao, đau ở các hạch và mạch máu trắng, trong người thiếu kim chất, gân cốt yếu.

Thuốc nước và thuốc ép MÙI THOM THO

Tiêu rất dễ trong khi nóng đến đâu cũng vậy

Phong chế thuốc NEO MORUBILINE, 84, Boulevard Garibaldi, PARIS
Ban ở Saigon: Bao chế SARREAU và các bao chế tốt.

NGƯỜI CHỊ GÁI

Chuyện ngắn của NGUYỄN-LAN

Đã ba lần, hễ ông Phán nói đến chuyện chồng con của Hòa là Hòa khóc, lần này cũng thế. Ông gắt lên: «Tao không hiểu mày khóc cái gì kia chứ? Không lẽ mày ngần ấy tuổi đầu rồi, còn cứ ở nhà mãi.»

Hòa lau nước mắt, nén cái thốn thức cuối cùng để lấy giọng bình tĩnh, đáp lại: Thưa thầy, con đã thưa với thầy ngay từ hồi hết trở me con rằng con sẽ ở nhà để hầu thầy và trông nom các em.

Hòa giần mạnh câu sau, giọng nói thêm vẻ quả quyết.

Ông Phán cau mặt: Mày chỉ lo cho các em mày thôi. Mày đi lấy chồng thì tao tìm người về... trông nom chúng nó.

Ông Phán nhẹ hẫng người khi nói xong câu ấy. Ông vẫn có ý nể Hòa, cô con gái ngoan của ông, nên ông dự dè mãi chưa dám ngỗ cho con biết cái ý ông định lấy vợ kế! Hòa nhìn thẳng vào mắt ông, khiến ông phải vờ lấy điều hút thuốc. Một chút suy-nghĩ thoáng lộ trên vầng trán của Hòa. Rồi Hòa ôn tồn nói: Thầy bảo tìm người về trông nom các em, người ấy có phải là bà Tư Hiệp không?

Ông Phán cười gượng: Ai bảo mày thế?

— Thưa thầy, một người con và một người chị cả, ở vào cảnh ngộ mồ côi mẹ như con thì phải biết hết... Thầy tha lỗi cho con. Con biết chuyện thầy giao thiệp với bà

Tư... hình như bà ấy không phải là người tốt lắm... và lại thầy cũng nghĩ đến chúng con. Chúng con không thể nào chịu được có một người đàn bà nào khác đến ở đây và bắt chúng con phải kính gần như mẹ chúng con. Tội cho chúng con lắm, tội cho vong hồn mẹ con lắm, mẹ con xưa kia khổ cực với thầy bao nhiêu....

Hòa chỉ nói được đến thế, những gì ông lẽ trào ra, làm nghẹn ngào... Ông Phán lại hút một điều thuốc nữa và nhìn ra phía ngoài vườn. Vừa lúc ấy, thằng nhỏ vô ý hắt cả chậu nước dầy lên cây hồng nhung của ông. Ông kiểm có chạy ra quát thằng nhỏ: «Mày làm ăn thế à? Gãy hoa của tao thì mày chết.»

Ông đến bên cây hồng vuốt những cánh hoa đọng nước, nhưng thỉnh thoảng ông lại liếc mắt nhìn trộm Hòa.

Ông Phán không lấy vợ kế nữa. Bạn bè thân thích, tuy bề ngoài chế riễu sự ở góa của ông — Vì xưa nay ông vẫn có tiếng chơi bời — nhưng trong lòng họ thầm phục ông là người biết thương con.

Nào ai có hiểu đây là do ở sự cảm hóa của cô con gái ông. Từ hôm nghe Hòa khuyên can khóc lóc, ông bỏ cái ý lấy vợ kế, và ông cũng thôi không đi lại rạn riu với cô Tư Hiệp nữa.

Tối tối ông ở luôn nhà, xem các con học tập, hoặc đùa với cô con gái út mới được sáu tuổi. Hòa ngồi khâu vá quần áo rách của các em,

thỉnh thoảng ngừng kim, nhìn cái cảnh xum-hạp đầm-ấm dưới ánh đèn khuya. Nàng tự nghĩ: «Cha con ta đang sung sướng thế này tội gì rước thêm một người đàn bà nữa vào đây.....»

Một nụ cười thoáng trên cặp môi tươi, nàng ngược mắt nhìn lên bức ảnh của mẹ, mơ tưởng mẹ hiền, trong bức ảnh, đang chung hưởng cảnh đoàn viên.

Hòa thấy nhức mỏi ở hai bên vai, nàng đã toan gọi xe đi, nhưng trong lòng đang có mối tru-tư, nàng lại muốn đi bộ, kéo giày con đường từ chợ về nhà để có thì giờ suy nghĩ.

Mười ba năm đã qua kể từ ngày ta biết Hòa sung sướng trong cảnh cha già, em đại. Thế rồi cha già cũng mất đi, để lại cho Hòa năm đứa em. Mười ba năm ấy là mười ba năm lao khổ hi-sinh, Hòa sớm già ngay. Cô con gái xinh đẹp của ông bà Phán thừa xưa, nay đã thành một bà già cằn cỗi. Nhưng Hòa nào có biết đến mình, quanh năm chỉ những lo buồn bán, gây dựng cho các em, nàng không còn lúc nào nhớ đến chuyện chồng con của mình và hình như cũng không biết rằng mình có một thời xuân sắc. Tất cả hạnh-phúc của nàng là ở các em. Cậu em giai kế với nàng, đã thi đỗ và được bổ làm tham-tá ở một tỉnh xa, hai cô em gái cũng đã thành gia thất rồi.

Chỉ mình Hòa vẫn ở nhà, với cô em gái út, và vẫn buôn bán để... bù đắp cho tất cả các em.

Cứ mỗi tháng Hòa lại được một ngày hoàn toàn sung sướng, ngày mồng một đầu tháng, em giai, em gái, em rể và các cháu cứ đứng ngay ấy thì về Hanoi thăm nàng và mua bán sắm sửa nhân thể. Thấy cảnh đủ vợ, đủ chồng của các em, Hòa không hề chạnh tưởng đến phận lẻ-loi của mình. Nàng sung sướng đến rưng rưng nước mắt khi các cháu tíu tít lại bên, với bác mua bánh kẹo, hay ôm lấy bác hôn lấy hôn đề. Cứ đến giờ các em, các cháu, phải ra tàu là nàng khóc sụt sùi và lại âm thầm hồi hộp mong đợi ngày mồng một tháng sau.

Nhưng hai năm gần đây, những cuộc tụ họp ấy thưa đi. Cô em gái

thứ ba chết trong một nạn ô-tô với chồng để lại cho Hòa nuôi ba đứa con nhỏ. Hai cô kia, con đàn, con đồng rồi, dù nhớ chị cũng không thể nào mỗi tháng về thăm chị được nữa. Cả đến Vĩnh em trai nàng, ham mê cờ-bạc, được ngày nghỉ còn mải lo ăn, lo gỡ không nhớ đến người chị vẫn cứ ngày chủ nhật đến, thì nghỉ buổi hàng, ở nhà mong đón em,

Sáng nay, lúc sắp ra chợ, Hòa lại nhận được bức thư của Vĩnh. Bức thư xin tiền thứ năm, Hòa nhận được trong thời gian ngót mười tháng nay. Mà nào xin có ít, lần thì ba trăm, lần thì năm trăm, tất cả đến hơn nghìn đồng, quá nửa số vốn của Hòa rồi. Hòa rất buồn về sự cờ bạc của em, nhưng rồi nàng lại kiếm cách bào chữa lỗi cho em, như khi xưa nàng thường che chở những sự nghịch ngợm của em để bố, mẹ khỏi biết. Nàng cho rằng vào tuổi Vĩnh mà chưa vợ con thì chơi bời là phải. Bởi thế nàng vẫn khuyên em lấy vợ, và biết Vĩnh chẳng đành dạm được đồng nào, Hòa đã phòng trước một số tiền cho Vĩnh lấy vợ. Số tiền ấy tháng trước Hòa đã phải lấy ra gửi cho Vĩnh trả nợ rồi. Nàng không hề tiếc em tiền và mỗi lần đi gửi tiền cho em, người chị hiền ấy lại nghĩ rằng: «Lần này thì em ta tu-tĩnh thật. Nó vẫn là đứa ngoan ngoãn xưa nay, chả qua đây là sự chơi bời từng lúc mà thôi.»

Hòa vẫn chậm chạp bước, cái thùng con cắp ở bên tay, Hòa có cảm giác là nặng hơn mọi ngày, nặng sái cả cánh, và đầu nàng cũng nặng trĩu những lời lẽ tuyệt-vọng của Vĩnh trong bức thư sáng nay. Vĩnh nói cần ngay một nghìn đồng bạc để trả cho công quỹ nếu trong 48 giờ, không có, chàng sẽ phải tự tử để tránh khỏi tội tù.

Hòa bồng hoa cả mắt và phải vịn vào chiếc cột đèn gần đấy cho khỏi loạn choạng. Em trai nàng có lẽ phải tù-tội mất, một ngày đã qua rồi mà nàng vẫn chưa có đủ số tiền, nàng đã phải bán tháo thóc cả tờ lụa, vải, vóc, chỉ giữ lại ở tủ hàng vài tấm vải thôi vài tấm the xấu để che mắt người ta. Thế mà mới chỉ có dăm trăm đồng bạc.

Cầu cứu đến hai cô em gái? Đó là một sự không thể được vì chính nàng vẫn phải gửi tiền giúp đỡ hai cô em ấy luôn luôn... Bây giờ biết trông vào đâu, để cứu em.

Nước mắt trào ra... Người qua lại chú ý nhìn, Hòa gắng thu hết can đảm cất bước đi...

Ba đứa cháu bé, thấy Hòa về, chạy ra, mở chiếc thùng: Nào quà cháu đâu, quà cháu đâu?

(Xem tiếp trang 12)

MỘT LĨNH HỒN

II chuyện giải (tiếp theo)

Cô thiếu nữ trong ảnh giống Thanh như khuôn đúc. Cũng cái khuôn mặt thanh tú mà nòng nặn ấy, cũng cái miệng mà chiếc môi dưới hơi hơi thườn ra như chỉ định nở một nụ cười chế nhạo, nhưng đôi mắt thì khác hẳn mắt Thanh, dài hơn và hiền từ dịu dàng hơn nhiều.

Phủ Tịch tấm tắc khen: Đẹp đẹp quá. Thôi cho anh nhé, anh gài vào quyển album. Quyển album ấy toàn là ảnh những trang khả dĩ gọi là quốc sắc mới được để vào, nhưng bức ảnh này sẽ đứng bậc nhất!

Phủ Tịch mở ví định cho vào, Thanh vội giằng lại. Tịch tiếc lắm cứ nằn nì xin hoài. Thanh lặng im, vẫn vẽ bức ảnh, một nét cau lộ trên vầng trán.

Một ý tưởng ghen ghét với sắc đẹp của con vừa nảy trong óc Thanh bởi do lời khen tặng của Phủ Tịch! Quyển album của Phủ Tịch có cả hình nàng. Phủ Tịch thường nói nàng là hoa-khôi trong quyển album ấy! Vậy mà bây giờ Tường Vân, con nàng lại đẹp hơn nàng, nàng xưa nay vẫn tự phụ đẹp nhất đám phụ nữ Annam. Bởi thế nàng mới quyến rũ khuyển-lạc cả đám đàn ông thượng-lưu, cao danh-vọng và nhiều bạc tiền, khuyển-lạc cả xã-hội thượng lưu Pháp nữa. Bây giờ nàng mới nghe Phủ Tịch là người có tiếng biết nhận xét phê bình nhan sắc đàn bà, bảo nàng rằng nàng còn kém đẹp một người, người ấy là con nàng! Bao nhiêu lời ca tụng, bao nhiêu yêu đương nô-lệ sẽ dồn cả vào con nàng... Rồi nàng sẽ như hoa ế trước lúc chợ tàn. Mà kẻ làm cho mình ế, lại không phải là kẻ xa lạ để mình có thể công

nhiên ghen ghét, ganh đua được. Thanh vụt thở dài...

Phủ Tịch hỏi: Thế bây giờ con em đâu? Sao lại ở Sài-gon? Bao giờ em đem về đây?

Thanh gắt: Đem về để làm mồi cho con vật đói của các anh ấy à? Đàn ông tồi lắm, chỉ làm dơ bẩn người bàn bà thôi...

Thanh gắt rồi lại dịu ngay. Nàng chợt nghĩ: Tường-Vân rồi sẽ đặc thủng hơn ta, với cái thông minh của nó, với cái học thức của nó.

Thanh nhìn Phủ Tịch, tự đắc nghĩ thầm: «Rồi chúng mày chết cả, những thằng Phủ Tịch kia à.»

Đồng hồ trên tường đồ 12 tiếng, Phủ Tịch nằn nì: Thôi khuya rồi, đừng bắt anh về nữa, cho anh ở lại đây một đêm.

Thanh lắc đầu đứng dậy đầy Tịch ra phía cửa, bấm chuông kêu bồi. Người bồi vào, Thanh truyền: «May tiền quan Phủ ra và coi sóc cửa ngõ cho cẩn thận» Rồi quay lại bảo Phủ Tịch: «Anh bằng lòng nhé, đêm nay em có việc muốn tĩnh mịch một chút.

Đến thứ bảy tuần sau, em có tiệc cho con gái con ra mắt chào các bạn đấy, anh lên nhé.»

Còn lại một mình trong phòng. Thanh ngồi lẩn trong chiếc ghế bành, cảm bức hình Tường Vân ngấm ngấm... Mặt Thanh dần dần trở nên buồn... Bức hình Tường-Vân ăn mặc đằm đằm theo lối nữ học-sinh đã nhắc trong trí Thanh một cô nữ-sinh cũng hết như thế, vào khoảng hai mươi năm trước. Kể tiếp ngay đến hình một cậu sinh viên cao-dẳng đẹp trai.. Hai cô cậu ấy yêu nhau và trong lúc bông bột yên đương đã không biết gìn giữ cho nhau. Cô, cậu về thú thật với nhà. Nhà không bằng lòng vì bên cậu có đạo Thiên chúa, bên cô thì không. Cậu là nhà bạch-dinh nghèo khổ. Cô là danh gia vọng tộc: Ông là quan thượng, cha là Tuần phủ. Thế là cô cậu bỏ học, bỏ nhà đem nhau đi với tấm ái-tình đã kết thành cái thai trong bụng cô. Năm ấy cậu mới 23, cô mới 17. Đem nhau lưu lạc vào Saigon, cô cậu đã nếm đủ mùi tân-khổ: mấy quả chuối sứ làm bữa cơm, nước ở máy ngoài đường làm nước uống, hàng hiên một căn nhà bỏ trống làm cái ổ uyên-ương. Rồi đến những cơ cực khác, nhịn đói, nhịn khát, đi lang thang giữa buổi trưa hè

trong sở thú. Cậu phải treo lên cây me, hái quả xuống để cô ăn cho đỡ khát.

Còn ba tháng nữa đến ngày sanh thì vì dầm mưa nắng quá, cô ốm nặng, nằm liệt ở một cái hàng hiên trong phố vắng. Cậu phải đi tìm những mảnh sắt người ta vứt đi, đem về che mưa nắng cho cô. Cảm động hơn nữa cậu đi xin nước trà huế đem cô uống, nói dối cô là thuốc. Cô yên-trĩ đấy là thuốc thật, tự nhiên khỏi bệnh. Sự may mắn đến. Cậu gặp được ông cố đạo quen, tìm việc cho làm và giúp tiền thuê nhà cửa. Được yên thân thể, cậu tham lam muốn được giàu có để chắc chắn khỏi phải chịu lại những cảnh đói khát vừa qua. Cô gần đẻ, thì cậu

giấu cô kết hôn chính thức với một thiếu nữ khác, con một vị điền-chủ giàu có. Người này bằng lòng cho cậu sang Tây ăn học. Thế là cậu sang Tây với vợ mới, để lại cho cô một bức thư và một trăm đồng bạc.

Lúc cô nhận được những thứ giết người ấy, thì chiếc tàu đã đưa cậu và người vợ mới của cậu khỏi bến Saigon rồi, cô chỉ còn biết than khóc và định tự-tử. Giữa lúc ấy thì cha Robert, người đã giúp vợ chồng cô lúc trước đến tìm cô, vì cha vừa nhận được bức thư của chồng cô thú thật với cha sự tệ bạc của mình và nhờ cha trông nom cho mẹ con cô. Cha khuyên giải rất khéo léo, cô nguôi dần. Một cuộc đời nhàn nhục với những nỗi khổ ải, cao thượng với cử chỉ dè hèn của «ai» đã bắt đầu sây đắp trong trí cô. Sau khi sinh hạ một đứa con gái, xinh đẹp chẳng kém gì cô, cô được cha Robert cho

chỗ làm đứng bán hàng ở một hàng buôn lớn. Một vị thiên-kim tiểu thư phải thừa bầm với hết thảy mọi người: cô vẫn nhẫn nhục chịu, sống một cuộc đời ai ai cũng phải kính mến.

Thấy cô an phận bình tĩnh như thế, ai không biết, có ngờ đâu cô vừa trải qua một nghịch-cảnh quá phũ phàng. Nhưng sự bình tĩnh bên ngoài chỉ là một lớp tro mỏng phủ qua một ngọn lửa căm giận âm ỉ cháy rất đều. Chỉ có một người, một người thôi, vẫn phải chứng-kiến những cơn căm giận thường bùng lên trong lòng cô: người ấy là đứa con cô, một đứa bé ngây thơ vô tội.

Có nhiều lúc, cô nhìn nó với đôi mắt độc-ác chan chứa giận hờn. Cô không thể lãng mạ được vào trước mặt bố nó, thì cô bắt nó phải thay bố nó nghe lời cô oán giận. Máu huyết kẻ phụ bạc ở trong người nó, nó phải chịu cô ghét bỏ. Nhưng có lúc cô lại ôm chầm lấy nó mà khóc mà than thở, làm như nó biết nghe, biết hiểu. Cô nựng nịu nó, và bảo nó là hy vọng của cô. Là lẽ sống của cô. Tình mẹ con của cô thật là bất nhất.

Hai năm qua... lòng căm giận không hề bớt, những ý tưởng muốn sống cuộc đời cao-thượng đã lung lay trước sự sẵn đón của một thanh niên Saigon có cái dáng phong nhã chẳng kém gì Chân, người chồng tệ bạc của cô.

Vinh tên chàng ấy — đã đẹp trai lại tốt bụng, chàng thường tỏ lòng tốt của chàng bằng lời hứa sẽ coi con riêng cô như con mình và sẽ lo lắng cho tương-lai của nó. (còn nữa)

MỘT THỨ MÁY MỚI PHÁT MINH

MUỐN BIẾT ÁI-TÌNH CHƠN-THẬT HAY GIẢ DỐI

Khoa-học đã chế ra một thứ máy để chụp hình những tư-tưởng trong óc người ta

Có nhiều bạn thất-vọng vì tình phần đông vì quá tin ở những lời đường-mật của hạng người giả-dối không thật lòng thương-giêu mình. Mỗi khi nghĩ đến những trái-tim đau-khổ thì ai mà chẳng phải lo ngại cho đường tình-ái sau này.

Nhưng các bạn ơi, đừng vội thất vọng. Khoa-học đã giúp cho các bạn một thứ máy để biết được ái-tình của người mà các bạn đang nghi-ngờ.

Thứ máy này là một thứ máy để chụp lấy đủ thứ cảm-giác của loài người.

Bạn hãy mời người yêu của bạn vào trong phòng thí-nghiệm. Một gian phòng bao bọc hai ba lần thép dày như một cái tủ sắt đựng bạc, để tránh tiếng động ở bên ngoài không ảnh-hưởng được đến sự suy-nghĩ của khối-óc.

Người ấy phải nằm trên một cái bàn dài.

Bộ máy chụp hình cảm-giác, có hai đầu giây để vào hai bên thái-dương thâu tư-tưởng trong óc, truyền ra một cái kim; kim này sẽ ghi những giọng lên xuống như làn sóng trong một cái « phim » như phim chụp-hình.

Theo những vết ghi ấy, người ta có thể xét ra rằng người đem thí-nghiệm có những cảm-giác gì.

Ví dụ óc bình-tĩnh thì cái kim ghi một giọng thẳng. Óc nghĩ đến một việc gì xúc-cảm mạnh thì sức mạnh lại truyền ra cái kim mà ghi vào trong phim một giọng hoặc lên cao, hoặc xuống thấp.

Nhờ khoa-học đã đem thí-nghiệm nhiều người trước để lấy những tấm phim kiểu-mẫu. Các cảm-giác yêu, ghét, giận hờn v.v... đã ghi sẵn hết. Khi nào một người khác vào phòng để thí-nghiệm, thì chỉ phải lấy tấm phim của người này mà so với

phim kiểu-mẫu để xét xem lúc thí-nghiệm trong óc suy-nghĩ ra sao.

Nếu người này giả-dối thì luồng sóng điện ở trong óc truyền ra động vào cái kim và cái kim này sẽ vẽ một vết giống hệt như vết trong phim kiểu-mẫu của người nói dối.

Người nói rằng thương-giêu mình sẽ để lộ tâm-lý ra.

Giáo-sư Cazzamali người nước Ý đã chế-tạo ra bộ máy ấy và thí-nghiệm nhiều lần kết-quả mỹ-mãn.

Giáo-sư đã lập lên một phòng riêng để khảo-cứu thêm vào bộ máy này cho nó được hoàn-hảo.

Như vậy loài-người sẽ không còn thấy gì là bí-mật trong khối óc nữa, vì vật vô-hình như tư-tưởng và cảm-giác của người ta còn có thể trông thấy được.

MỘT NGÀY TƯƠI ĐẸP

Muốn có một ngày tốt đẹp, một ngày các bạn làm việc với tâm lòng thanh thoi đầy đủ, bạn nên có đủ mười điều kiện sau này. Nếu các bạn làm mỗi ngày như vậy bạn sẽ thấy sung sướng và khỏe mạnh luôn luôn:

1) Khi tỉnh dậy bạn vươn vai nhiều lần, cố ý làm giãn gân cốt trong người.

2) Bạn ngồi trên giường, sẽ nghiêng dần sang bên trái rồi trở sang bên phải, ngửa về phía sau, cúi xuống ngang trước mặt ba bốn lần. Như thế bạn sẽ thấy trí tuệ tỉnh táo,

3) Tập chân cho mềm: trước hết bạn tung chân ra, nằm thẳng, đưa hai chân chập với nhau thẳng lên không, để vài phút rồi sẽ từ từ hạ xuống. Làm dần dần cho máu chạy đều, khi bạn bước chân xuống đất sẽ được nhẹ nhàng dễ chịu.

4) Tự thân bạn ra mở cửa sổ để tiếp sức với ánh sáng. Những nhà thông thái ấn-độ mỗi khi trông thấy ánh sáng đầu tiên trong mỗi ngày, thường cầu nguyện cho vạn vật được sung sướng. Ta có nên nghĩ đến điều chi lý đó để đánh thức trái tim không?

5) Trong phòng rửa mặt. Bạn

nhìn vào gương, sẽ lấy tay vuốt nhẹ trên mặt (vuốt ngược lên) để làm cho da không có nếp nhăn. Rồi bạn nhìn thẳng vào gương mỉm cười. Cái cười đã để trong tâm trí bạn một sự vui vẻ.

6) Uống một cốc to nước ấm với một múi chanh. Đó là một thứ thuốc làm cho dạ dày và gan trong sạch. Uống mỗi ngày sẽ thành thói quen.

7) Lấy đầu ngón tay di lên trên mắt vài phút, khi làm xong bạn sẽ nhìn thấy rõ ràng hơn và không còn ngái ngủ nữa.

8) Tập thể thao mười phút ở trước cửa sổ, khi tập nên mặc quần áo mỏng trừ khi lạnh lắm mới dùng áo dày. Phải tập những cử động nhẹ nhàng trước.

9) Sau khi tập thể thao bạn sẽ tắm và trong khi tắm bạn nên hát hoặc bạn hát không hay không cần cho ai nghe, bạn cố gắng thành một ngày bằng một bài hát vui vẻ.

10) Tắm xong, bạn nên cọ sát thân thể cho máu chạy đều từ trên người tới dưới chân tay.

Làm đủ mười điều kiện này, bạn sẽ cảm thấy một buổi sáng nhẹ nhàng vui vẻ.

MỘNG HOA (lược dịch)

NẾU CÁC NGÀI ĐAU KHỔ VÌ

ĐẠ GIẦY

Bệnh tật khó chịu thế nào cũng vậy: ăn tiêu nặng nề, tiêu khó và đau, bụng phình ra, chứng đau gân ở dạ dày, đau da trong dạ dày, ợ chua hôi, ợ nóng, nôn mửa, buồn nôn, v.v...

Nên dùng thuốc **"SPÉCIFIQUE SAINT-JEAN"**

Chỉ một hay hai lọ thì ngài sẽ thấy bệnh bớt ngay đau đớn đã lâu cũng vậy

Thuốc hiệu Georges OLLIVIER, 42, Boulevard Saint-Marcel, PARIS

Bán tại các hiệu bảo chế tốt ở Đông Dương

CẦN KÍP

Chúng tôi chỉ có thể gởi biểu đến số thứ hai này nếu không nhận được mandat của bạn gởi mua chúng tôi xin ngừng gởi báo...

T. B. ĐÀN-BÀ

NHỮNG ĐỒ GỖ

Sau khi cưới ít lâu, nếu chị em có cái may được lập ngay một tiểu gia-đình thì việc cần nhất là sắm-sửa những đồ đạc cần dùng ở trong nhà,

Bát, đĩa, nồi, niêu, những thứ dùng về việc bếp núc phải sắm đã đành, và sắm những thứ đó chỉ mất ít thì giờ tính-toán là đã có thể định được nên mua thứ nào dùng thứ nào rồi.

Đến những đồ-đạc bày-bien thì phải dụng tâm lựa chọn tính toán hơn nhiều. Nên nhớ rằng những đồ-đạc ở trong nhà, cách bày-bien cho ra vẻ, rất liên can đến hạnh-phúc của ta.

Ta có thể nói những đồ-đạc ấy sẽ là bạn thân ở với ta rất lâu—trừ một vài trường-hợp—có lẽ ở đến suốt đời với ta. Bởi vậy ta phải đề thì giờ lựa chọn cho thật vừa ý ta, để tránh những sự bán lại, đổi đi rất phiền-phức về sau này.

Món đồ thiết dụng trước nhất cho chị em lúc lập gia-đình là một chiếc giường. Ở đây tôi muốn làm cái dấu ngoặc, để khuyên chị em nên tránh sự mua lại những giường cũ—Kể ra có khi mua được một giá rất hời. Nhưng nằm lên một cái giường cũ, nhất là một cái nệm cũ, đã có biết bao nhiêu người nằm rồi, các bạn lại không có một chút ghé tởm ư? Và lại cái giường—món đồ đáng yêu nhất của bạn, nơi bạn đã qua bao nhiêu mộng đẹp, bạn lại không thể mua mới được, để nó cũng mới như cảnh gia-đình nhỏ của bạn, và sau này lúc cùng về già với bạn, nó chỉ kể cho bạn những kỷ-niệm đẹp

của bạn thôi ư? Bạn đừng nên do dự tham lam mua của rẻ. Thà là một cái giường mới tầm thường, nhưng đã do sự đồng-ý của hai vợ chồng bạn chọn mua. Bạn lại cần sắm một cái tủ đựng quần áo. Nếu quần áo của vợ chồng bạn nhiều, bạn nên sắm hẳn hai cái, tủ đứng treo quần áo giải và quần áo tây, chiếc «commode» đựng quần áo lật vật. Bạn hãy tránh mua cái mắc-áo có một miếng gỗ giải để mắc những cái đeo áo, và bên ngoài thường che bằng một tấm vải. Tuy dùng thứ đó, tiện thật, đỡ phải mở tủ, chỉ việc kéo tấm vải ra là đã lấy được cái áo nào mình muốn mặc rồi và khi trời nắng có thể khuôn vác ra sân phơi dễ-dàng được. Nhưng nó lại có cái hại là dãn, chuột, dễ gặm quần áo và nếu nhà bạn lắm muỗi thì nơi đó sẽ là cái ổ muỗi, chúng bám chi-chít cả lên quần-áo.

Dùng cái tủ, giữ gìn cẩn-thận bạn có thể yên trí rằng không có một con vật nào gặm nhấm được quần áo.

Bạn thích lịch-sự và bạn có tiền thì giường, tủ, bàn đánh phấn, bạn mua chung một kiểu, điểm thêm trên tường vài bức ảnh mỹ-thuật, trên mặt commode vài món đồ chơi xinh xinh, ở cửa sổ mười chiếc rèm tha-thướt, cái phòng ngủ của bạn sẽ lịch-sự và lưu-luyến vô cùng.

Sắm xong cái phòng ngủ rồi bạn mới nghĩ đến phòng ăn và phòng khách. Nhưng mới ra ở riêng, hai vợ chồng bạn chỉ thuê cái nhà có hai buồng là cùng. Một đã làm phòng ngủ rồi. Một vừa

phòng khách, phòng ăn. Nếu kê cả một bộ salon, một bộ phòng ăn, cái buồng sẽ chật quá. Ở những hiệu đồ gỗ người ta đã sẵn có những kiểu bàn ghế rất thích hợp cho cảnh vợ chồng bạn: ít người, nhà chật, nhưng vẫn muốn đủ cả lịch-sự và tiện-lợi. Đó là những kiểu bàn-ghế vừa có thể làm chỗ ngồi ăn vừa có thể làm chỗ tiếp khách được. Cái buffet đi với những kiểu bàn ghế ấy, có dáng một cái tủ bày ở phòng khách để kê những bình hoa hay những bức tượng. Thêm một chiếc divan nữa ở cái phòng vừa là chỗ ăn vừa là chỗ tiếp khách ấy, bạn sẽ tránh được nhiều nỗi áy-náy khi có khách xa về chơi. Chiếc divan ấy sẽ dùng làm giường ngủ cho khách, còn ngày thường nó là chỗ nghỉ lưng của chồng bạn lúc cơm xong.

Có gần ấy món đồ gỗ, nhà của các bạn đủ «ra vẻ» rồi. Với cái khiếu thẩm-mỹ của bạn, bạn sẽ tùy theo diện-tích căn phòng mà bày-bien.

Các bạn đừng nên hà-tiện sắm sửa những đồ-đạc ấy, khi các bạn có thể sắm được. Nếu các bạn không có tiền sắm ngay một lúc, bạn nên điều đình với một hiệu đồ gỗ quen mà sắm cho vừa đủ, rồi giả dần.

Người ta chỉ có thể sống vui và làm việc ham thích, khi có một cái nhà nhỏ đủ confort (nghĩa là có vẻ lịch-sự một chút và mình lại thấy tiện, thấy dễ chịu). Bởi hiệu cái tâm-lý ấy, nên các bạn đọc báo đã biết, ông chúa-tể nước Đức là Hitler đã ra lệnh hai vợ chồng nào mới cưới cũng được vay một số tiền—số tiền ấy sẽ trừ dần vào lương-bổng—và số tiền ấy bắt-buộc phải đem sắm cho đủ đồ-đạc dùng ở trong nhà.

Còn ở bên Pháp các nghiệp-đoàn đóng đồ gỗ cũng đồng ý bằng lòng bán chịu cho những cặp vợ chồng mới cưới đủ các thứ để bày-bien.

DUYÊN-HÀ

NGƯỜI CHỊ GÁI

(tiếp theo trang 9)

Hòa bỏ rơi chiếc thúng trên bàn, lũ trẻ xúm lại lật cái buồm: Chiếc thúng không. Tiu ngiu, chúng quay lại trách: «Sao hôm nay bác không mua quà cho cháu.»

—Bác quên, các con ạ, để mai bác mua, bây giờ các con đi gọi gì. Liên vào đây bác bảo.

Gi Liên là em gái út của Hòa. Lũ trẻ ra ngoài một lát rồi vào, bảo: Gi đi lại nhà cô Quế đã về đâu!

Hòa chép miệng, trong lúc quá lo sợ, đau khổ này, nàng muốn có một người thân mật ở bên nàng...

Có tiếng ai gõ cửa. Hòa giật nảy mình và run rẩy cả người, phải lặng một lúc cho định thần lại mới ra mở được cửa. Người facteur đưa cho nàng ký giấy nhận giấy-thép. Hòa cầm chiếc giấy thép trong tay, mà người muốn ngắt lẹm đi. Nhưng biết đâu đấy không là tin mừng của Vĩnh bảo đã lo được một ít tiền chỉ còn thiếu một ít thôi. Hòa sẽ vội tờ giấy thép: «Vĩnh bị bắt rồi, mai giải Hanoi.»

Hòa oà lên khóc nức nở và gọi: Thầy ơi! Mẹ ơi như lúc còn măng sữa...

Thế rồi Vĩnh không tư-tử. Chàng chịu ba năm tù và những mông năm đầu tháng, về mùa hạ nắng chang chang cũng như về mùa đông rét mướt, người ta lại gặp Hòa ở trước cửa nhà pha với một thúng đồ ăn. Người chị gái ấy lom khom đi bộ từ ngoại-ô đến Hỏa lò, dành tiền đi xe mua thêm một chút quà nữa cho em.

QUÝ BÀ, QUÝ CÔ TRANG ĐIỂM CÁCH NÀO?

Trước hết bà hãy rửa mặt bằng xà-bong Tho-Radia hay nếu da bà nhỏ quá thì rửa bằng sữa Tho-Radia.

Son thoa môi.—Cầm thỏi son ghòa lên môi bắt đầu từ trong rãnh ngoài nhór đừng đánh lan ra bên mép hoặc ra ngoài vành môi, son sẽ đổi màu khi thoa ở da. Lấy miếng vải mỏng chum đầu móng tay di lên môi cho đều son. Muốn làm cho môi dày, mỏng bớt đi thì chớ thoa son đến tận vành môi. Còn nếu muốn môi mỏng dần dần ra thì nên đánh thêm một chút ở chỗ vành môi nhưng đừng đánh ra đến mép. Muốn làm cho miệng nhỏ bớt, thì nên tùy mà thoa son xa chỗ vành môi,

PHÁI KHOẢ-THÂN Ở PHÁP VÀ Ở ĐỨC

Vừa đây ở Nam-kỳ chánh-phủ có cấm không cho chụp cuốn phim « La vallée du nu » vì có một số giáo-sĩ can-thiệp vào, lấy cớ rằng phim ấy là phim khoa-thân có hại đến phong-hóa.

Nhân cơ-hội này tôi tưởng cũng là dịp để hầu chuyện các bạn đọc với phái khoa-thân mà hồi du-học ở Pháp, Đức, tôi đã được dịp quan sát. Trước khi viết bài này tôi rất dặt-dè suy-nghĩ chẳng biết có nên viết hay không, nhứt lại tờ báo sẽ đăng bài của tôi lại là một tờ báo phụ-nữ.

Song tôi thiết-nghĩ mục-dịch của tôi không phải là cổ-động cho thuyết khoa thân, tôi chỉ đứng vào địa vị bàng-quan mà viết bài này, hết sức giữ thái-độ trung-lập, không tán-thành mà cũng không phản-đối. Như vậy bài này chỉ cốt hiển cho các bạn đọc giả nam, nữ vài điều hiểu-biết về thuyết khoa thân mà thôi.

Thấy mấy ông cố-đạo cản-trở cuốn phim kia, tôi lại liên-lưởng đến thi-tổ loài người, ông Adam bà Eve, chẳng phải là đã sống trần-trưởng sao? Nhưng đó là huyền-sử, không có gì chứng thật.

Hồi thế-kỷ thứ 5 sau Thiên-chúa, còn có một thầy-tu theo đạo ở thành La-mã (Rome) tên là Pélégus cũng là một người thực-hành thuyết khoa-thân. Ông là người thứ nhứt trong lịch-sử, đã dám bỏ hết quần-áo và cổ-động sự sống theo luật tự-nhiên của Tạo-hóa. Ông đi sang Phi-châu rồi về thành Jérusalem ở cho đến năm ông 90 thì ông từ trần. Ông đã lập ra một nhóm người sống khoa-thân.

Sau khi ông chết thì thuyết của ông cũng chết theo.

Mãi đến năm 1890 một nhà triết-học Đức là Justav Nagel mới gây lại phong-trào khoa-thân nhưng không được kết-quả mỹ-mãn.

Ngoài hai người ấy ra chẳng còn ai nữa

Mãi ít năm gần đây, sau hồi Âu-chiến ở Pháp và ở Đức mới phục-hưng lại phong-trào ấy.

Còn nhớ hồi chưa tới Âu-châu, tôi nghe nói phái khoa-thân, tôi tưởng-tượng đến những khu rừng hoang ở Pháp và Đức có trăm nghìn người lẩn-lộn đờn ông, đờn bà, con-nít, suốt ngày chẳng làm gì, chỉ sống trần-trưởng với nhau, ăn

hoa-trái, ở trong ô-rom. Tóm lại tôi tưởng họ ở như bây giờ.

Đến Pháp khi tôi được một người bạn đưa đi giới-thiệu với vài yếu-nhơn trong phái khoa-thân ở Pháp, ở Đức, tôi mới thấy rằng tôi lầm.

Những người trong phái khoa-thân cũng như hết thầy chúng ta. Họ đi làm. Họ bận quần-áo. Có người làm chủ một nhà băng lớn ở Berlin nữa. Họ cũng sống với gia-dinh.

Riêng có ngày chủ-nhật và ngày lễ, họ đến những trại của họ và sống theo cách khoa-thân.

Tôi đã đến thăm một trại của phái Nacketkultur cách Berlin chừng 2 cây số.

Đờn ông, đờn bà, trẻ con, ngày nghỉ đến đây, ở trần-trưởng tập thể-thao có thầy chỉ dẫn. Họ chạy nhảy; họ đọc sách dưới bóng cây. Tôi quên nói rằng trại này có một bức tường cao trên 3 thước bao-bọc chung-quanh để tránh những cặp mắt tò-mò khỏi dòm ngó.

Lúc tôi mới đến, còn bạn nguyên quần áo, tôi thú thật rằng tôi thấy khó chịu trong người và ngượng-ngượng. Song khi nghe lời bạn tôi mời, tôi đã khoa-thân thì khi ấy tôi nhìn ai cũng như ai: Tôi đã bị thuyết khoa-thân ảnh hưởng nên không ngượng-ngượng như trước nữa.

Những người trong phái khoa-thân phần nhiều ăn-uống theo chế-độ rau đậu như kẻ ăn chay. Họ không ăn thịt cá, ghét rượu và cà-phê, nước trà, ngoài rau cỏ ra, họ còn ăn trứng gà và uống sữa tươi cho thêm chất bổ. Nước, thì họ chỉ uống nước tự-nhiên của Tạo-hóa.

Hai phái khoa-thân ở Pháp và ở Đức sống gần giống nhau.

Phái khoa-thân ở Pháp lập thành nhóm Vivre do bác-sĩ Marcel Viard làm hội-trưởng. Nhóm này có một tờ tạp-chí bán nguyệt để làm cơ-quan, tên là tạp-chí Vivre intégralment. Khẩu-hiệu của nhóm này là: « Sống rồi mới nói triết-lý » (D'abord vivre, ensuite philosopher) Trường trình của họ là luyện-tập cho thân-thể và tinh-thần được mạnh-mẽ bằng ánh-sáng của mặt trời và bằng cách sống khoa-thân. Trong tờ lịch-trần của phái ấy có câu rằng: « Muốn cho trong-sạch về tinh-thần và thân-thể, cần phải sống theo những luật thiên-nhiên của Tạo-hóa ».

Ngoài phái « Vivre » còn một phái nữa nhóm lại lấy tên là « Société

Naturiste » do hai bác sĩ André và Gas'on Durville chủ-trương.

Phái này có một cái cù-lao tên là cù lao Platais trên sông Seine, để làm nơi họ đến sống theo thuyết khoa-thân.

Khác với phái Vivre, phái sau này có phân biệt nam, nữ, nghĩa là đờn ông và đờn bà cùng khoa-thân không được ở chung với nhau một chỗ.

Ở Đức có hai phái khoa-thân: phái có tiền, có thể lập những vườn phơi nắng, những sân thể-thao ở ngay nhà thì gia-dinh họ sống khoa-thân với nhau suốt ngày, trừ khi ra đường. Cho đến đây-tờ cũng ở trần-trưởng như chủ nhà. Nhưng họ phải cần-thận: nếu vô ý để ngỏ một cánh cửa sổ mà linh nhìn thấy cũng bị lôi ra tòa lãnh án 5 đồng tiền vạ.

Chánh-Phủ Đức không cấm thuyết khoa-thân nhưng cấm để lộ « bộ quần áo của thợ Tạo » ra cho mắt người ngoài thấy.

Còn phái thứ hai thì lập thành hội, mua một khoảng đất cây cối um-tùm, để sống chung với nhau trong những ngày nghỉ. Họ lập hội « Pelagianer » do bác-sĩ Grottrup làm hội-trưởng. Hiện nay số hội-viên có tới 800.000 người ở khắp các tỉnh.

Hội này còn lập ra một trường cho trẻ nhỏ, dạy theo thuyết tự-nhiên. Học trò con trai, con gái sống chung với nhau, trần-trưởng học bài không phải trong các lớp học chật hẹp mà học ở bãi cỏ, ở dưới bóng cây.

Những người sống khoa-thân đều ca tụng rằng lối sống như thế làm cho người ta khỏe mạnh, không hay đau yếu. Vả lại ánh sáng mặt trời cũng là một nguồn thuốc mạnh để giết vi-trùng trong thân-thể người ta.

Ngoài nước Đức, Pháp còn có các nước Đan-mạch, Thiệp-khắc, Nam-tu-lạp-phu cũng có phái khoa-thân. Nhưng tôi chưa đi thăm các nước này nên chưa biết.

HÙNG-VIỆT

TRUONG VU-KHUE

Do chánh - phủ cho phép mở từ năm 1939 chuyên dạy

TOC KY (Steno)

KE TOAN (Comptabilité)

DANH MẠY CHU (Dactylo)

Hôm nào vào học cũng được ở xa học bằng cách gửi thư

GIÁ BẢO

Một năm	4\$00
Nửa năm	2,00
Batháng	1,00
Ngoại quốc	8,00
Chính phủ	8,00

Thư mua báo và mandat đề cho Madame la directrice du Tuần báo Đàn Bà 76 Wiéle HANOI

Các bạn thấy chúng tôi đề 1\$00 3 tháng báo mà bán lẻ mỗi số chỉ có 0\$08, các bạn đã tưởng phần thiệt về các bạn. Thật ra trong thời hạn ba tháng các bạn có những 13 số chứ không phải 12 số. Các bạn không bao giờ bị thiệt cả.

QUÝ BÀ, QUÝ CÔ TRANG ĐIỀM CÁCH NÀO?

Trước hết bà hãy rửa mặt bằng xà-bong Tho-Redia, hay nếu da bà nhỏ quá thì rửa bằng sữa Tho-Redia.

Phấn. — Lấy một nắm bông gòn nòn hay cái bông đánh phấn bằng lông chim, ấp một lượt phấn lên mặt, lựa thứ phấn thích hợp với màu da bà mà dùng. Nếu mũi của bà hơi to thì bà chỉ nên đánh lên mũi thứ phấn màu da tự nhiên thôi.

Tuần - báo ĐÀN - BÀ
Tờ báo của mọi gia đình

LẠI CÓ DỊP LÀM GIÀU

MUA VÉ CUỘC XỔ SỐ

ĐÔNG-PHÁP

MỖI VÉ MỘT ĐỒNG

THỜI SỰ

VĂN TẮT

PHÁP.— Nội các Daladier đã được 2 viện cho toàn-quyền hành động để phòng thủ quốc-gia. Một mở sắc lệnh luật đã ra đời. Cả thủy, lục, không quân đương tập nập luyện các sĩ-quan và hạ sĩ-quan, cùng tăng khí giới.

ĐỨC.— Đức lại mới chiếm thêm xứ Mémel của Lithuanie. Bao nhiêu vàng ở băng quốc-gia Tiệp, đều bị Đức thu hết.

Ý.— Mussolini lại lên tiếng đòi thuộc địa Pháp, nhiều toán lính được lệnh sang Lybie, và các cường giới liên với thuộc địa Pháp.

LỖ.— Có tin Lỗ đã mất ước với Pháp về mặt binh bị. Hễ Đức đem quân chiếm Lỗ thì lập tức Pháp cứu Lỗ ngay.

ANH.— Tổng-thống Lebrun ở Pháp đã sang đáp lễ vua Anh. Thủ tướng Chamberlain đương điều đình ký với Nga một bản hiệp-ước về binh bị. Cứ như tin nhận được thì Anh đương hết sức liên-lạc các nước dân-chủ và các nước nhỏ ở Trung-âu để chống nạn Đức.

MỸ.— Tổng-thống Roosevelt quyết yêu cầu thượng-nghi-viên bỏ đạo luật trung lập.

NGA.— Lính Nga đã tới đóng ở biên giới Mãn-châu, vì có việc lôi thôi với Nhật.

NHẬT.— Nhật phản đối Nga về việc Nga cho đấu giá những khu đánh cá trước kia nhường cho Nhật.

TÀU.— Đã khánh thành con đường Điện-Điện Văn-Nam. Chắc Tàu từ đây không sợ thiếu khí giới.

Tòa-báo ĐÀN-BÀ 76 phố Wiéle tức là phố Trường Thê-dục Hanoi

MỘT QUYỀN SÁCH LẠ

Một quyển sách chưa từng thấy ở thư-viện Đông - dương là cuốn « ĐÁNH MÁY CHỮ » dạy trong một tuần lễ biết đánh nhanh, dùng được cả 10 ngón tay và không cần phải nhìn vào máy.

Tác-giả : Vũ-Thị LỆ-DUNG. Giá 0\$20.

Bán tại trường Vũ-Khuê, 1 Av. Général Bichot Hanoi.

UỐNG CHO THOẢI THÍCH KHI TA KHÁT NƯỚC

Antésite pha với nước là một vị giải khát rất ngon lành, đúng vệ-sinh, uống bao nhiêu cũng không độc (dùng đã hơn 30 năm nay ở Algérie, Tunisie, Maroc, Đông-Dương, AOF., AEF. V. V.)

Làm bằng cam thảo, thạch long đằm, cùng bằng các cây thơm. Nước đó rất khát, giúp cho sự tiêu-hóa, rất bổ mà trừ các chứng sốt rét. Đã thơm tho, lại không có tí rượu nào, uống không bực, uống một ít là đủ khỏi khát. Thật là một vị giải khát đích đáng cho các sứ nóng.

Antésite đựng bằng các lọ nhỏ, pha được 30 hầy 80 lít nước, bán ở các nhà bảo chế, tạp hóa cùng các nhà bán đồ ăn. Nếu không mua được, thì gởi theo 5 quan cho N. PERROT-ANTÉSITE à Voiron (Isère) (France) rồi sẽ nhận được ít mẫu pha được 30 hầy 40 lít nước mà không mất công.

Có bán ở Saigon : J. MUS, Báo che Centrate - SARREAU, Báo che Normale

ĐI ĐẠI TIỆN LÔNG - ĐAU DA RUỘT - MỤN NGƯA

Ác giữ thế nào cũng vậy. chữa khỏi ngay bằng thuốc

DEXOLACTINE

Thuốc ép bằng men trong sữa riêng

Có thể làm ra các chất bổ ở sữa rất cần cho ruột làm việc được đều thường. Thuốc ép **DEXOLACTINE**, thuốc kiến hiệu rất chóng, và lại không nguy hiểm, vừa tốt cho bé con, trẻ, người nhớn.

Phòng chế thuốc **DEXO**, 7, Rue de la République, PUTEAUX (Seine)
Bán tại : Saigon, L. SARREAU, Pharmacie Normale, 119, 123, Rue Catinat
và Cần thơ : bảo chế Kương Bình Tĩnh và các hiệu bảo chế tốt

MẤY LỜI TUYÊN-BỐ

(dăng lần thứ hai)

SỢ rằng cái tên của tờ báo này chưa đủ tự nó giới thiệu với bạn đọc, nên chúng tôi có mấy lời sau đây tuyên bố với các bạn, để các bạn hiểu nó đầy đủ hơn.

Tờ báo các bạn cầm đọc đây không phải do một lúc hứng chí nông nổi của chúng tôi mà xuất bản.

Đây là kết quả những sự quan sát kỹ càng, những điều suy nghĩ chín chắn của chúng tôi về tình hình phụ nữ xứ ta hiện thời.

Chúng tôi tin rằng tờ báo này ra đời rất hợp với nguyện vọng của phần đông phụ nữ. Các chị ấy đang cần có một tờ báo riêng cho mình. Một tờ báo mà khi đọc tới, các chị tưởng nhận được cả tâm tư mình, một tờ báo các chị có thể tin yêu được như một người bạn thân tín trung thành. Không phải bất cứ một tờ báo nào mệnh danh là báo Phụ-Nữ cũng có thể làm thoả mãn được những điều yêu xách rất chính đáng ấy của các chị, vì một lẽ rất giản dị là phần nhiều chủ - trương bởi những nhà viết báo đàn ông, những tờ báo ấy không « hiểu » người đàn bà mấy.

Chỉ tấm lòng của một người đàn bà mới hiểu được lòng người đàn bà với tất cả những nỗi tru-tu, những điều mong ước mà thôi.

Bởi vậy, chúng tôi đã có ý lập một tòa soạn do các chị em viết báo chủ trương, nếu có vài bạn bên nam giới giúp việc thì chỉ là để giúp những mục thông thường như « chuyện ngắn » v.v.

Mà những bạn ấy, xưa nay cũng đã có suy-nghĩ và kinh nghiệm về nhiều vấn đề phụ-nữ.

Bây giờ chúng tôi xin nói trong tờ « Tuần báo đàn bà » chúng tôi sẽ chủ-trương những gì?

Cổ nhiên là người đàn bà sẽ chiếm phần quan trọng nhất trong tờ báo. Chúng tôi sẽ nói rất nhiều đến cuộc đời tình-thần, cuộc đời tình cảm, cuộc đời vật chất của chị em trong khắp các giới thượng-lưu, trung-lưu và cần-lao.

Các bạn tưởng ở một thiếu nữ tuyệt vời sang trọng, bề ngoài tưởng như được hết mọi sự chiều đãi của hóa công dễ ở trong tâm-lư không rạo rức một niềm đau khổ, hoặc một nguyện vọng nào?

Lại bạn nữa, bạn có nhiều tư tưởng mới, những tư tưởng theo ý bạn rất là hợp thời, rất có ích cho sự tiến bộ của phụ nữ Việt-Nam, và cả xã hội Việt-Nam nữa. Nhưng bực vì gia-dình không hiểu bạn, số bạn hữu ít ỏi của bạn không hiểu bạn nên bạn đã đành kiêu ngạo sống trong yên lặng và uất ức.

Chúng tôi sẽ tìm tới các bạn và đem lại cho các bạn những tiếng rỗi của các chị em khác, cùng một nguyện vọng, nỗi bực tức như các bạn. Liên lạc nhau lại, các bạn sẽ toại được nguyện vọng. Và khi đó, tờ Tuần Báo Đàn Bà làm trung-gian cho các bạn, sẽ bước vào cái thời kỳ hành động bằng việc.

Bởi vì chúng tôi đã suy nghĩ rất lâu đến con đường sẽ phải đi của tờ tuần báo này.

Khởi đầu chúng tôi sẽ chỉ viết ở trên giấy. Được lòng tin yêu của các bạn, được sự cộng tác của các bạn rồi, chúng tôi sẽ tiến tới cái mục đích là hành động bằng việc làm.

Vô số công việc ở xã hội đang chờ sức hoạt động của chúng ta. Những cơ quan từ thiện, những người nghèo khổ, nghèo ở vật chất, ở tính thần, những hài nhi bơ vơ... Ngần ấy thứ đang cần sức hoạt động của chúng ta, chờ những cái đặc điểm tối cao của lòng đàn bà chúng ta: là lòng bác ái.

Mà chính ngay chúng ta cũng cần đến sức hoạt động của mình để nâng cao địa vị mình lên, để xã hội phải hiểu, phải công-nhận chúng ta có thể là những người biết suy nghĩ và biết làm những việc khác hơn là việc diêm-trang.

Trong tờ tuần báo này, chúng tôi sẽ săn sóc đặc biệt tới vấn đề nhi-dồng, là vấn đề thắc mắc tấm lòng tất cả mọi người đàn bà. Người đàn bà, trừ kẻ tu hành ra, ai không đến cái thời kỳ làm mẹ? đến thời kỳ đó, đứa bé là tất cả vũ trụ của người đàn bà.

Vậy mà ở xã hội ta, đứa bé chưa được người ta chú ý lắm lắm. Phần chúng, đáng lẽ, phải được rất nhiều những sự săn sóc. Cái sức lực mong manh của chúng, tâm hồn trong trẻo ngây thơ của chúng được quyền đòi hỏi nhiều... nhiều nữa ở người nhớn chúng ta.

Đọc hết bài tuyên bố này rồi, tất các bạn đã hiểu cái ý muốn làm việc rất thành thực của chúng tôi.

Chúng tôi mong ở các bạn một lời khuyến khích và định ninh xin các bạn nhớ cho rằng tờ báo này là của các bạn, vì các bạn mà có. (1)

Thuy - An

(1) Bài tuyên bố này sẽ đăng luôn trong 3 kỳ báo, để những bạn nào chưa đọc số thứ nhất cũng biết rõ tôn chỉ của « Đàn-Bà »

Quan hai Anna May Wong

Mới nghe cái đầu-đề trên này bạn đọc không tránh được sự ngạc-nhiên vì nhiều bạn đi xem phim chớp bóng « Shanghai Express » hẳn đã nghe danh Anna May Wong, một vai đào trong cuốn phim ấy, nguyên là một ngôi Sao Trung-hoa ở Hollywood.

Nhưng không có gì lạ. Trong lúc nước nhà bị xâm-lấn thì đầu trai hay gái, đầu ở vào hạng người nào cũng có trách-nhiệm với quốc-gia, với đồng-bào. Vì vậy cô Anna May Wong đã từ giã kinh-thành chớp bóng mà quyết đem tài-trí ra giúp cho nước nhà bị nạn chiến-tranh.

Nhưng trước khi về nước, cô còn lưu lại ở Đức ít lâu. Nhà thám-tử do-xét ra thì thấy cô đã dùng cái nhan-sắc khuynh-thành của cô để làm mê-hoặc một yếu-nhân trong kỹ-nghệ giới nước Đức. Rồi trong những lúc đêm khuya cảnh vắng, cô đã dùng cái giọng uyên chuyển mà lay động tấm lòng người yêu.

Không phải cô muốn được sống một đời hạnh phúc với nhà kỹ-nghệ triệu-phú Đức. Cô đem hết những nồng-nổi kháng chiến của dân Tàu, những điều tàn bạo của người Nhật mà cảm hóa người yêu.

Thế là ít lâu nhà kỹ-nghệ đã có thiện cảm với Tàu. Và trong một cuộc hội họp công - đồng, nhà kỹ-nghệ ấy đã lên diễn-đàn công-kích nước Nhật.

Nhà cầm quyền ở Đức quy tội cho cô Anna May Wong và bữa sau đã đưa liền cho cô một bức thư, báo cho cô hay rằng cô bị trục - xuất ra khỏi nước Đức.

Trong lúc chia tay với người yêu, cô không buồn rầu vì cô đã đào-tạo thêm một người Đức thân Tàu và người ấy sẽ vận-động thêm nhiều người khác trong kỹ-nghệ giới nữa. Ảnh-hưởng không nhiều thì ít, hành-động của cô đào chớp bóng Trung-hoa ở Đức đã không đến đời vô ích đối với nước nhà.

Khi về đến Trùng - Khánh có liền đi tìm bà Trương-giới-Thạch.

Vì không học về binh - lược nên cô không được ra trận cầm quân. Song trước kia cô đã tốt-nghiệp ở trường cao-đẳng y học ở Thượng-hải, nên cô được lập riêng ra một bệnh-viện để săn-sóc binh lính và được nhà đương cuộc Tàu cho đóng chức quan hai.

Rồi từ đó Hollywood thấy vắng bóng cô đào Trung-hoa vì cô còn tận-tụy với những binh lính bị thương của cô.

Ở Nam-kỳ những bạn nào muốn cổ động cho Tuần-Báo Đàn Bà xin tại 85 Boresse hỏi M. Té Xuyên thế-lệ. Chúng tôi đã giao toàn quyền M. Té Xuyên về việc cổ động báo và việc lấy quảng-cáo ở Nam-kỳ.

T ước mặt con mình, chờ bao giờ nên giận dữ hoặc nói thò tục vì sợ nó sẽ bắt chước mình.

Chớ có đánh mắng con, hãy lấy lời êm-dịu hoặc quyết liệt mà bảo ban nó. Phải làm nông chỉ nó luôn

Q Hạn tặng những đọc-giả mua năm một tấm giấy số Đông Dương giá một đồng, chỉ tới cuối tháng avril là hết. Những ngài nào muốn hưởng sự may mắn ấy, xin gởi tiền ngay tới tòa báo và nhớ kèm thêm 0.20 tem để nhà báo có thể gửi tấm giấy số theo lối bảo đảm hâu các ngài.

ĐÀN-BÀ

Chỉ có thuốc này
là chắc
CHỮA KHỎI HẸN
BỆNH ĐAU MÌNH MÃY
và nhức khớp xương

thuốc viên hiệu SALITOPHÈNE
Phòng chế thuốc MIJO, 9, Rue de Chateaudun, PARIS
Sách và thuốc dùng thử:
L. SARREAU, Pharmacie Normale, 119, rue Catinat, SAIGON
và các bảo chế tốt

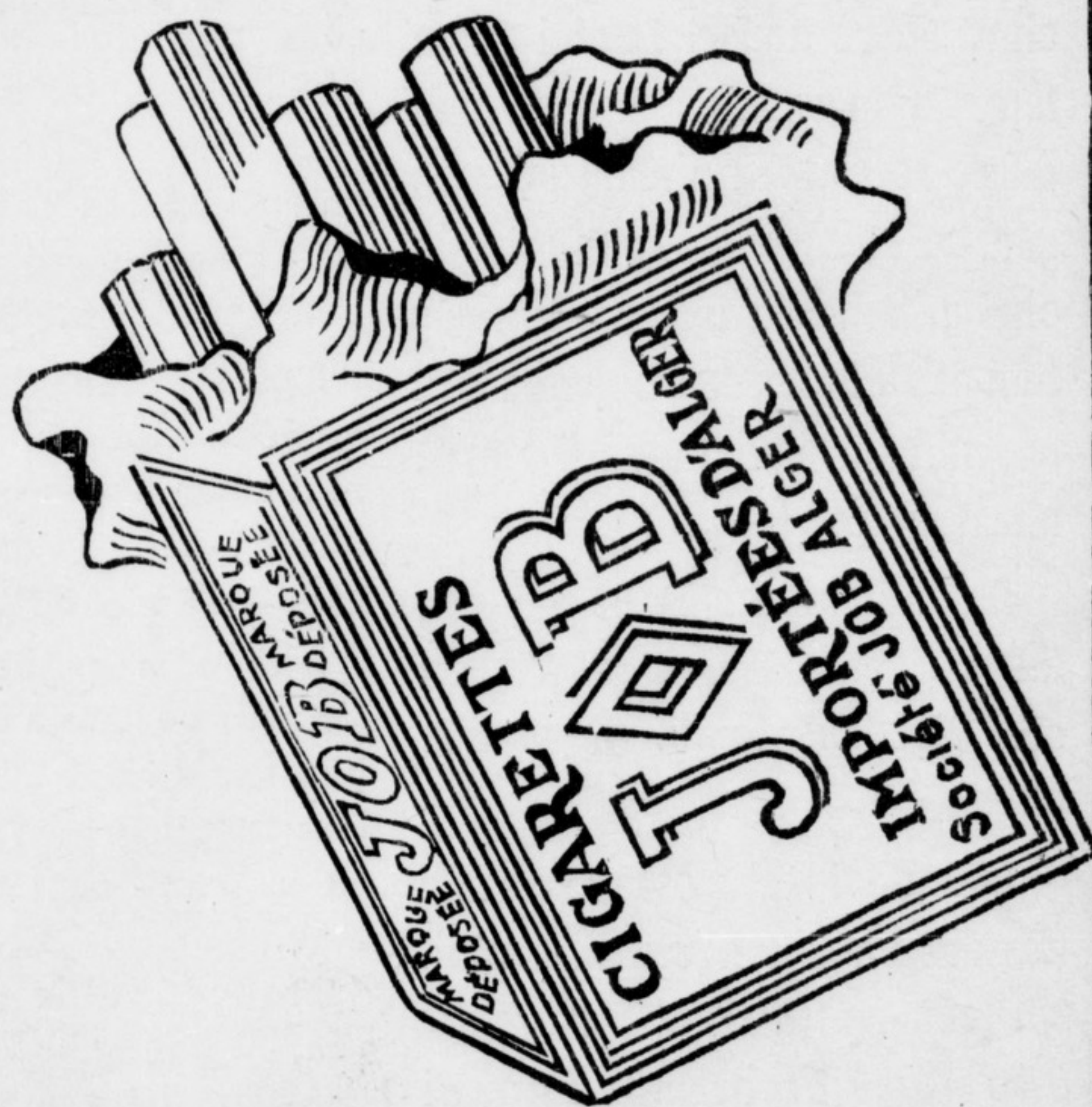
Trị lạnh bệnh ho trong 24 giờ đồng hồ
CHỈ CÓ :

thuốc SIROP PECTORAL MUS
Dùng trị bệnh ho cho người lớn, cùng các chứng bệnh đau ngực, đau phổi, như là: cảm, chảy nước mũi, nhức đầu, khan tiếng v.v..
Con nít ho thì dùng thứ thuốc chuyên trị riêng bệnh ấu-nhi:

thuốc SIROP DESART
Hai thứ thuốc này có trữ bán tại:
Pharmacie: J. MUS SAIGON

gói đỏ (HAVANE \$ 0.12
gói xanh \$ 0.06

**TUYỂN BUÔN TẠI
XU' AN - DÊ - RI**